

หนึ่ง

ภูเขาหินซาน

วสันตฤดูเคลื่อนผ่าน พรรณไม้ต่างพากันออกดอกผลิบาน ภูเขาหินซาน จึงเต็มไปด้วยยี่ลั่น ต้นอิงฮวา³ ผลิดอกบานสะพรั่ง กลีบดอกสีชมพูโปรยปรายไปตามแรงลมก่อให้เกิดภาพงดงามหวานซึ่ง

ใต้ต้นอิงฮวาต้นใหญ่มีสตรีชุดสีม่วงเข้มกำลังฝีกซ้อมกระบี่ การเคลื่อนไหวที่นุ่มนวลชวนมอง มือเรียวยาวได้รูปดุษยกสลักกำลังกวัดแกว่งกระบี่ในมือไปมา คล้ายกำลังร้ายรำมากกว่า

พลิวไหว่ตั้งสายลม นุ่มนวลดุจสายน้ำ โอนอ่อนพลิ้วเพลง แสร้งทำเป็นถอยแล้วรุกกลับอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า เพลงกระบี่นี้มองผิวเผินดูเหมือนกระบวณท่าตั้งรับ ทว่าแท้จริงเป็นกระบวณท่ารุกอย่างเยี่ยมยอด ท่วงท่าสวยงามเพลิดเพลินตายามจ้องมอง แต่ละการเคลื่อนไหวแฝงด้วยอันตรายอย่างแนบเนียน

เมื่อเพลงกระบี่จบลงก็มีเสียงปรบมือด้วยความชื่นชม

³ อิงฮวา คือดอกซากุระ

“ฝีมือของเจ้ากั้วหน้าขึ้นอีกชั้นแล้ว” หญิงชราเอ่ยด้วยน้ำเสียงเปี่ยมเมตตา

กมลิ่งเป็นศิษย์คนโต สตรีเยาว์วัยอายุเพียงสิบห้าสิบหกปีเท่านั้น ท่วงทำกรรมมารยาทงามสง่าแฝงด้วยเสน่ห์เย้ายวน ดวงตาคู้งามเปล่งประกายงดงามยิ่งกว่าห้องฟ้ายามราตรี รูปร่างสูงอรชรอ่อนแอ่นกว่าสตรีทั่วไป เป็นผลมาจากการฝึกวรยุทธ์และรำรำที่ถูกเคี่ยวเข็ญมาเป็นอย่างดี

หากนางเจริญวัยกว่านี้ ตำแหน่งหญิงงามอันดับหนึ่งคงหนีไม่พ้นนางเป็นแน่

“ขอบคุณเจ้าคะอาจารย์” ดรุณีน้อยคลี้อยม่ออ่อนหวาน ส่งผลให้ใบหน้างามเลิศล้ำนั้นงามเจิดฉายขึ้นหลายส่วน

ฝีมือของนางถือว่าอยู่ในระดับที่พอปกป้องตนเองและผู้อื่นได้ แต่ก็ไม่ได้เก่งกาจถึงขั้นไร้เทียมทาน หากต้องประมือกับองค์กรยักษ์สูงในวังหลวง นางคงไม่อาจเอาชนะพวกเขาได้

อาจารย์เหลียนฮวาเป็นยอดสตรี ทั้งเชี่ยวชาญด้านการเดินหมากวาดภาพ เพลงพิณ รำรำ กิริยามารยาทการเดินเหินช่างสง่างามดูนางหงส์ราวกับหลุดมาจากวังหลวง อีกทั้งยังมีวรยุทธ์สูงส่ง ฝีมือแพทย์ล้ำเลิศเชี่ยวชาญด้านพิษ กมลิ่งไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะมีสตรีที่เก่งกาจถึงเพียงนี้

สตรีที่มากความสามารถเช่นนี้นางไม่อาจนำตัว自己去เทียบได้

“ศิษย์พี่ใหญ่ในวันท่านยิ่งงดงาม หากท่านลงเขาไป บรูซหั่วทั้งเมืองหลวงคงแห่กันมาสู่ขอเป็นแน่” สตรีเยาว์วัยอีกนางเอ่ยขึ้น ดวงตาใส่อบิรุทธิ์ปราศจากความอิจฉาใดๆ ภายในมีแต่ความชื่นชมสรรเสริญ

“เหมยกั้ว เจ้าก็พูดเกินไป” นางหัวเราะด้วยความเอ็นดู จากนั้นจึงหันไปหาอาจารย์แล้วตีหน้าเศร้า “อาจารย์ ข้าไม่อยากจากท่านไปเลย”

“โบราณว่าบุญคุณบิดามารดาจุขุนเขา...”

“ดังนั้นศิษย์ต้องทดแทนคุณพวกเขา” นางเอ่ยแทรกอย่างกระแฉับกระช๊อด

“อาจารย์พูดแบบนี้กับศิษย์มาหลายรอบ จนศิษย์จำขึ้นใจแล้วเจ้าค่ะ”

“รู้แล้วก็ดี” หญิงชรายกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบ

กงสีห่มองท่าทางการจิบน้ำชาอย่างเลื่อมใส นางไม่รู้พื้นเพของอาจารย์มากนัก รู้เพียงว่าอาจารย์เคยอยู่ในเมืองหลวงมาก่อน

ตัวนางต้องออกจากจวนตอนอายุหกขวบ ตามที่ ‘คนทั่วไป’ รู้กันคือ นางมีจิตใจริษยาน่ารังเกียจ จึงถูกส่งให้มาสำนักฝึกขัดเกลาความประพฤติที่เมืองชิงหมิงทางตอนเหนือของแคว้นจ้าว มาอยู่อาศัยที่จวนสกุลกงสายรองคนหนึ่งได้สองสัปดาห์

ในระหว่างนั้นก็ถูกรังแกสารพัด ไม่ว่าจะแกล้งสาदनน้ำใส ไม่นำอาหารมาให้กินโดยอ้างว่าเงินที่จวนไม่พอใช้ แต่บุตรสาวบุตรชายของพวกเขากลับได้กินขนมอย่างดี กงสีหลงกลับไปแอบร้องไห้ด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ

ทว่าราวกับสวรรค์ลิขิต ตอนนั้นเมืองชิงหมิงมีงานเทศกาล นางและสาวใช้อีกสองคนแอบออกมาเที่ยวเล่นตามประสาเด็ก นางจึงได้พบสตรีสูงวัยกำลังโดนล้วงถุงเงิน พวกนางร้องเตือนไว้ได้ทัน คนผู้นั้นก็คืออาจารย์เหลียนฮวานั่นเอง

อาจารย์รู้สึกถูกชะตากับพวกนางจึงขอรับตัวไปอยู่ด้วย กงสีห่มอบตกลงทันที เด็กมักไวต่อความรู้สึกของผู้คน นางรู้สึกได้ว่าคนคนนี้ยอมไม่มีทางทำร้ายนางเป็นแน่...สกุลกงสายรองแทบจะประเคนนางให้อาจารย์ด้วยความยินดีไม่ว่าคิดมุมไหนพวกเขาก็ได้ประโยชน์ นอกจากไม่ต้องเปลืองอาหารเปลืองค่าเลี้ยงดู แถมยังได้เบี้ยหวัดจากทางจวนใหญ่ที่ส่งมาเป็นค่าใช้จ่ายของนางอย่างสบายๆ

บ่อยครั้งเมื่อนึกย้อนกลับไปมองตัวเองในวัยเด็กก็อดไม่ได้ที่จะหัวเราะกับความโง่เขลา

เหตุใดสกุลกงสายรองธรรมดาถึงกล้าลงมือกลั่นแกล้งคุณหนูอย่างนางก็เพราะว่ามีคนให้ท้ายอยู่เบื้องหลัง และคนคนนั้นก็คงไม่ใช่ใครที่โหดนอกจาก...สุหยินใหญ่แห่งจวนสกุลกง

“พี่ใหญ่ พี่รอง พี่สาม กลับมาแล้วเจ้าค่ะ” เสียงแหลมเล็กให้ความรู้สึก
ร่าเริงสดใสของศิษย์น้องเล็กดังขึ้น

สตรีสองคนเดินตรงมาทางลิ้ง ทั้งสองก็คือสาวใช้คนสนิทที่ร่วมทุกข์
ร่วมสุขกับนางมานั่นเอง

เฉียวเอินศิษย์น้องรองผู้ซุ่มกล่าวขึ้น “คุณหนู นายท่านส่งรถม้ามารับ
แล้วเจ้าค่ะ”

กงลิ้งพยักหน้าแล้วจึงคุกเข่าลง “อาจารย์ พวกศิษย์ต้องลาท่านแล้ว”
ดวงตาคู้งามมีประกายหม่นหมอง เมื่อสองสาวใช้เห็นเจ้านายของตนคุกเข่าก็
คุกเข่าตาม “ขอบคุณอาจารย์ที่สั่งสอน พวกศิษย์จะไม่ลืมพระคุณท่านใน
ครั้งนี้เลยเจ้าค่ะ”

เหลียนฮวามองลูกศิษย์ทั้งสามด้วยความพึงพอใจ ชีวิตนี้จะมีอะไรดีไป
กว่าการมีลูกศิษย์ที่ดีอีกเล่า “พวกเจ้าลุกขึ้นเถิด” นางพยุงศิษย์คนโตให้ลุกขึ้น
“เหมยก๊วย เจ้าไปหยิบของในห้องอาจารย์มาให้ที”

“เจ้าค่ะ” ศิษย์น้องเล็กตอบรับน้ำเสียงแข็งขัน แล้วรีบวิ่งเข้าไปในเรือน
ไม้หลังใหญ่

โฉมสะคราญกวาดตาไปรอบๆ นางกำลังฝึกความทรงจำอันแสนสุข
ทุกเช้าศิษย์ทุกคนต้องวิ่งวิ่งขึ้นภูเขาคนละสองรอบเพื่อฝึกกำลังกาย นั่งสมาธิ
เพื่อให้จิตใจสงบผ่อนคลาย ฝึกวรยุทธ์ จากนั้นศิษย์แต่ละคนจะไปฝึกตาม
วิชาความชอบของตนโดยมีอาจารย์คอยชี้แนะอยู่ห่างๆ

กงลิ้งเป็นคุณหนูสกุลใหญ่ นางจึงต้องฝึกติดต็ดพิณ บักผ้า ร่ายรำ เดิน
หมาก เขียนอักษร และกีฬามารยาทอย่างเคร่งครัดร่วมกับน้องสี่ ในขณะที่
เฉียวเอินกับร้าวซีสามารถเรียนสิ่งที่ตัวเองสนใจได้อย่างอิสระ

ไม่นานเสียงฝีเท้าก็ดังตึงตังมาจากในเรือน ร่างบอบบางของศิษย์
น้องเล็กหอบข้าวของพะรุงพะรังออกมาอย่างทุลักทุเล อาจารย์เหลียนฮวา
รับของมาแล้วบรรจงแกะห่อผ้าออก

นางหยิบหนังสือเล่มหนึ่งและชุดกลองไม้สี่ตำที่สลักลายนุปผาไว้อย่าง

งดงามส่งให้เฉี่ยวเอิน “นี่เป็นตำราแพทย์ ส่วนในกล่องเป็นเข็มเงินทดสอบพิษ
อย่างดี ข้ามอบให้เจ้า”

“เฉี่ยวเอินขอบคุณอาจารย์”

“นี่คือชุดมีดสั้นสิบสองบุปผา เหมาะกับเจ้ายิ่งรั้วซี”

รั้วซีตาลูกวาว มีดสั้นชุดนี้นางเคยเห็นมาก่อน ซ้ำยังอยากสัมผัสมานาน
แล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าอาจารย์จะมอบให้ตน “ขอบคุณอาจารย์ รั้วซีจะดูแลมัน
อย่างดี”

“ส่วนของเจ้าเป็น...” เหลียนฮวาหันไปมองกงลี่หิง นางค้นหาของใน
ห่อผ้าที่ผ่านการเลือกสรรมาเป็นอย่างดีว่าเหมาะสมกับลูกศิษย์แต่ละคน

กงลี่หิงเอ่ยขอบคุณ สิ่งที่อาจารย์มอบให้นางคือพัดขนนกกระเรียน
สีขาวสะอาดตา ดำจับทำจากทองคำแท้สลักลวดลายอย่างวิจิตร และ
กระบี่สยบนภาที่ดงามไม่แพ้พัดขนนก ตัวกระบี่เป็นสีเงินเฉียบคมแวววาว
สะท้อนกับแสงสุริยา ดำจับกระบี่เป็นสีขาวบริสุทธิ์แกะสลักลายเถาวัลย์
พันชดล้อมรอบ ตกแต่งประดับประดาด้วยอัญมณี ทำให้กระบี่ดูสวยงาม
เลิศล้ำ

อาจารย์เหลียนฮวาเห็นว่าศิษย์แต่ละคนได้สิ่งของไปแล้วจึงเอ่ยปาก
รำลา “ข้าขอให้พวกเจ้าประสบความสำเร็จ ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข จำสิ่งที่
ข้าสอนพวกเจ้าไว้ให้ดี มันสามารถใช้ได้ในอนาคต ขอให้พวกเจ้าโชคดี”

หญิงชราหันมามองศิษย์คนโต “ลี่หิง จงจำไว้ว่าอย่าให้เพลิงแค้น
เผาผลาญตัวเจ้า”

“ศิษย์จะจำไว้เจ้าคะ” กงลี่หิงตอบรับอย่างแมนมัน

อาจารย์ย่านักย้าหนาวว่าการแก้แค้นไม่ใช่ทุกอย่างของชีวิต แก้แค้นเขา
เขาก็มาแก้แค้นเราต่อ วนเวียนไปไม่จบไม่สิ้น สู้ไม่ทำตัวเหนือวัฏจักรความ
แค้น ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่าและมีความสุขไม่ดีกว่าหรือ

“ศิษย์ขอลา” สตรีทั้งสามเอ่ยพร้อมกัน ก่อนจะขึ้นรถม้าลงจากเขาไป

สายลมจากที่พัดเอื่อยๆ ในตอนแรก ตอนนั้นก็กลับพัดแรงขึ้น กลีบ

อิงฮวาสี่ชมพู่อ่อนไปรยปรายตามแรงลม รวากับว่าเหล่ามวลบุปผาน้อมส่ง
สาวงามกลับเมืองหลวง

**การเดินทางผ่านมาได้สองวัน ระยะทางจากเมืองชิงหมิงมายังเมือง
หลวงไม่ได้ไกลนัก ถนนหนทางก็สะดวกสบาย**

ยามนี้ผ่านมาเกินครึ่งทางแล้ว ยิ่งเข้าไปใกล้เมืองหลวงมากเท่าไร อากาศ
ก็ยิ่งอบอุ่นมากขึ้นเท่านั้น สำหรับคนที่เติบโตมาจากสถานที่ที่อากาศเย็นตลอด
ทั้งปี สภาพอากาศเช่นนี้ทำให้บางไม่ค่อยจะพึงใจเสียเท่าไร

พัดขนนกสีขาวถูกหยิบมาใช้บ่อยที่สุด มือข้างที่ว่างก็เปิดอ่านตำรา
การเกษตร นางชื่นชอบที่จะหาความรู้ใหม่ๆ อยู่เสมอ ขอให้เป็นการงสิ่ง
ที่ไม่เกี่ยวข้องจะเป็นตำราประเภทใด นางอ่านได้หมด

รถม้าที่วิ่งมาด้วยความเร็วคงที่ตลอดทางค่อยๆ เคลื่อนตัวช้าลง

รั้วซีเซงกหน้าไปถามสารถึ เมื่อได้รับคำตอบจึงหันมาถามความเห็น
ของนายสาว “คุณหนูจะเข้าไปในเมืองหรือไม่เจ้าคะ”

กงสิ่งหยกพยักหน้า หากมีเมืองก็ย่อมมีโรงเตี๊ยม พักโรงเตี๊ยมบ้างก็ดี เมื่อ
คืนก่อนพวกนางนอนกลางป่ากลางเขามาแล้ว อีกอย่าง นางเองก็ไม่ได้รับเร่ง
จะกลับจวนเสียด้วย เกล่ไกลบ้างจะเป็นไรไปเล่า

รถม้าคันงามมุ่งหน้าเข้าไปในเมืองทันที เมืองแห่งนี้มีขนาดเล็กกว่าเมือง
หลวงอยู่หลายเท่า แต่ยิ่งถือว่าใหญ่กว่าเมืองชิงหมิงที่นางจากมามาก รถม้า
หยุดหน้าโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง กงสิ่งหยกหมวกขึ้นมาสวมอำพรางรูปโฉม

โรงเตี๊ยมมี⁴ ชื่อของโรงเตี๊ยมนั้นทำให้กงสิ่งถึงกับขมวดคิ้ว...เกิด
ความรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา เมื่อคิดจะเปลี่ยนโรงเตี๊ยม สารถึกลับบอกว่า
โรงเตี๊ยมแห่งนี้มีชื่อเสียงที่สุดในเมืองหลวง ห้องพักสะอาด อาหารอร่อย การ
บริการดีเลิศ และมีสาขามากมาย นางจึงตัดสินใจเข้าพัก

⁴ มีมี (秘密) แปลว่า ความลับ

ภายในโรงเตี๊ยมตกแต่งอย่างเรียบง่ายซึ่งแตกต่างจากโรงเตี๊ยมในเมืองหลวงที่มีกัประดับตกแต่งด้วยของหรรษาราคาแพง ทว่าความเรียบง่ายและสะอาดสะอ้านมากกว่าจึงสามารถดึงดูดผู้คนในแถบชนบทให้หลั่งไหลเข้ามาพักที่นี้ไม่หยุดหย่อน

ทันทีที่พวกนางเยื้องย่างเข้ามาในโรงเตี๊ยม ก็มีเสี่ยวเอ้อหนุ่มคนหนึ่งรีบกุลิกุจมาต้อนรับ

“ไม่ทราบว่าคุณท่านมีสิ่งใดให้ข้าน้อยรับใช้ขอรับ”

“ข้าต้องการห้องพักสามห้องอยู่ติดกัน” กงลี่หงเอ่ยจุดประสงค์พลางโบกพัดในมือไปมา ในยามนี้นางสวมชุดสีเขียวบริสุทธิ์พร้อมทั้งสวมหมวกที่มีผ้าคลุมผืนบางอำพรางใบหน้า เนื่องจากผ้าค่อนข้างบางจึงสามารถเห็นเค้าความงามได้

เสี่ยวเอ้อเคลิบเคลิ้มไปกับน้ำเสียงไพเราะเพราะพริ้ง พร้อมกับเกาศีระระแก๊ก

“ขอภัยแม่นางด้วย ตอนนี้องเตี๊ยมของเราเหลือห้องว่างเพียงสามห้องเท่านั้น ข้ายังเป็นห้องชั้นสามหนึ่งห้องและห้องที่ชั้นสองอีกสองห้อง ไม่ทราบว่า...”

“เจ้าไปจัดการตามนั้น”

ขอแค่มินอนก็ใช้ได้แล้ว

เสี่ยวเอ้อเดินนำไปที่ชั้นสามโดยมีนางเดินตามไปเพียงผู้เดียว

เสี่ยวเอ้อหนุ่มยึดอกเล่าอย่างภาคภูมิใจว่าห้องพักชั้นสามจะเป็นห้องพักที่กว้างขวางและหรรษาที่สุด ดังนั้นราคาย่อมสูงตามไปด้วย ซึ่งห้องพักก็ดังตามราคาคุย

ห้องที่ชั้นสามมีเพียงสี่ห้องเท่านั้น ห้องของนางอยู่ตรงข้ามกับบันไดทางขึ้นพอดี ภายในตกแต่งอย่างหรรษา นางเดินมาที่ระเบียงห้องเพื่อสูดอากาศบริสุทธิ์ จากชั้นสามของโรงเตี๊ยมเมื่อมองลงไปจะพบถนนที่ประดับประดาโคมไฟหลากสีระลันตา ผู้คนจำนวนมากเดินเบียดเสียดกันอยู่ด้านล่าง

ดูเหมือนจะมีงานเทศกาล
ถนนสายนี้เป็นคนละสายกับที่ตัดผ่านหน้าโรงเรียน นางจึงไม่รู้ว่าม
งานเทศกาล

พลั้ภาพความทรงจำในวัยเด็กก็ผุดขึ้นมา
“เลิกเดินได้แล้ว! ข้าไม่ใช่คนร้ายเสียหน่อย” เด็กชายวัยไล่เลี่ยกันเอย
ด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดเต็มประดา

“ไม่! ข้าจะไปหาท่านพ่อ ท่านพ่ออยู่ไหน” กงลี่หงปล่อยโย
เด็กชายทนมไม่ไหวจึงนำขนมเคลือบน้ำตาลยัดใส่ปากเด็กหญิง “กินนี้
แล้วตั้งสติ” แววดตาแข็งกร้าวฉายแววอ่อนลงเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยอมยื่นเงียบๆ
แต่โดยดี “พ่อเจ้าชื่ออะไร”

“กงหลี่”

“เช่นนั้นข้าจะพาเจ้าไปส่งเรือนเอง” เด็กชายยื่นมือมาข้างหน้าพร้อมกับ
ยิ้มกว้าง กงลี่หงค่อยๆ ยื่นมือไปวางกลางฝ่ามือของอีกฝ่าย

เมื่อนึกถึงยามนั้นที่ไร้ออดไม่ได้ที่จะหลุดยิ้มออกมา ภาพผู้มีพระคุณ
เลือนหายไปตามกาลเวลา นางคิดไม่ตกเลยว่าเหตุใดยามนั้นถึงเชื่อคนอื่น
ง่ายนัก หากคนผู้นั้นไม่ใช่คนดี ป่านนี้นางคงไม่ได้มาอยู่ตรงนี้แล้ว

กงลี่หงหันไปมองด้านข้างเมื่อรับรู้ถึงสายตาที่จับจ้องมา

บุรุษผู้หนึ่งนั่งกอดอกอยู่บนขอบระเบียงห้องข้างๆ เขาสวมชุดสีดำสนิท
เสริมภาพลักษณ์ให้ดูลึกลับน่าค้นหา ด้วยความเป็นผู้มีวรยุทธ์จึงสัมผัสได้
ว่ารอบกายของชายผู้นั้นมีกลิ่นอายเย็นเยียบแผ่ออกมาจากงๆ และกระบี่ที่เหน็บ
ตรงเอวเขาก็มีใช้กระบี่ธรรมดา

นางมิใช่ตัวโง่ม เพียงเท่านี้ก็สามารถรับรู้ได้ว่าบุรุษชุดดำเป็นยอดยุทธ์
หาตัวจับได้ยากคนหนึ่ง... ลัญชาตฤาณบางอย่างบอกว่าในอนาคตบุรุษผู้นั้นจะ
มาสร้างความวุ่นวายให้ชีวิตของนางเป็นแน่... ควรหลีกเลี่ยงหนีเป็นดีที่สุด

“แม่ นางน้อย เจ้าสำรวจข้าพหรือยัง” บุรุษผู้นั้นเอย เพียงพริบตาเดียว
ที่เขาขยับกายก็สามารถข้ามระเบียงมาปรากฏอยู่เบื้องหน้านาง ใบหน้าของทั้ง

สองห่างกันเพียงคืบเดียวเท่านั้น “สตรีที่ดีไม่สมควรจะจ้องหน้าบุรุษมิใช่หรือ”
 “บุรุษที่ดีก็มิควรไถ่ลัดสตรีที่ยังมิได้ออกเรือน” นางเอยสวนกลับพร้อม
 กับถอยร่นไปหนึ่งก้าว “คุณชาย ท่านก็ดูเป็นคนมีการศึกษา เหตุใดเรื่องง่ายตาย
 เช่นนี้ถึงมีฐูล่า”

เสียงหัวเราะแหบหัวดังมาจากร่างสูง “ดี! ดีจริง ไม่เคยมีผู้ใดกล้าต่อ
 ปากต่อคำกับข้ามาก่อน... โดยเฉพาะสตรี” ดวงตาสีดำสนิทฉายแววพึงพอใจ
 ริมฝีปากยกยิ้มกริ่มกริ่มดูไม่น่าไว้วางใจ

คนผู้นี้พูดจาเหมือนคนหลงตัวเอง แต่ก่งลึ่งทราบดีว่าเขาหาได้เป็น
 เช่นนั้นไม่ ด้วยรู้ถึงเสน่ห์ของตัวเองดีว่ามีอาจมีสตรีคนใดปฏิเสธเขาได้ลง
 ต่างหาก

รูปร่างสูงใหญ่หน้าเกรงขาม มีความสง่าสูงส่งที่หาได้ยากยิ่ง คิ้วดกดำรับ
 กับใบหน้าคมเข้มส่งผลให้ใบหน้าดูดุดัน ดวงตาคมกริบดูจรัสสีห์ฉายแวว
 ลึกล้ำทำให้อ่านความคิดไม่ออก จมูกโด่งเป็นสันเขี้ยวขึ้นอย่างเย่อหยิ่ง ริมฝีปาก
 บางเฉียบ สีผิวของเขามีได้ขาวผ่องเจกเช่นคุณชายเจ้าสำอางทั่วไป แต่กลับ
 เป็นสีแทนดูแข็งแกร่งสมชายชาติตรี

องอาจ ดุดัน ร้ายกาจ อันตราย!

“เช่นนั้นข้าก็เป็นสตรีคนแรกที่ได้เถียงกับท่าน ช่างน่าภูมิใจเสียจริง”
 ริมฝีปากอวบอ้อมเหยียดยิ้ม

“เสียมารยาท! เจ้ารู้หรือไม่ว่าผู้ที่กระทำการล่วงเกินอยู่เป็นใคร” น้ำเสียง
 กราดเกรี้ยวดังขึ้นพร้อมๆ กับบุรุษอีกคนกระโดดลงมาจากหลังคาโรงเตี๊ยม
 เขาจ้องมองนางด้วยสายตาข่มขู่ หากเป็นคนธรรมดาคงตกใจหวาดกลัวกับ
 ดวงตาดุดันและคำขู่ที่น่าขันของเขาแล้ว... ทว่าก่งลึ่งนั้นห่างไกลจากคำว่าสตรี
 ธรรมดานัก

“แล้วชายคนนี้เป็นผู้ใดเล่า” นางตอบกลับอย่างยียวน

“เจ้า!”

ก่งลึ่งยิ้มชอบใจกับท่าทางโกรธเคืองของชายตรงหน้า ดูจากลักษณะ

ท่าทางแล้ว ชายผู้มาใหม่จะต้องเป็นลูกน้องของบุรุษชุดดำเป็นแน่ เจ้านายของเขานางยังไม่กลัว แล้วนับประสาอะไรกับลูกน้องของเขา

“พู่เงิน หยุตได้แล้ว” บุรุษชุดดำปรามลูกน้องเสียงดุ ก่อนจะหันมาเอ่ยกับนางด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล “เจ้ามีนามว่าอะไร”

“ท่านต้องการทราบชื่อผู้อื่นก็ควรจะบอกนามตัวเองมาก่อน”

ร่างสูงก๊วหัวเราะด้วยท่าทางชอบอกชอบใจ “ช่างเป็นสตรีที่พิเศษเสียจริง” เขาระแอมแล้วพูดต่อ “ข้าชื่อ...”

ทันใดนั้นเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นพร้อมกับเสียงของรั้วซี “คุณหนู ข้าขอเข้าไปได้หรือไม่”

กงสีหรงถอนหายใจ แล้วเดินเข้าไปในห้องโดยไม่แม้แต่จะขยตามองพวกเขา ปลดม่านลงเพื่อขวางกั้นสายตาสอดรู้สอดเห็นจากคนภายนอก ช่วงขณะนั้นได้สบตากับบุรุษชุดดำอีกครั้ง...

นางนั่งลงบนเตียง แสร้งหยิบหนังสือขึ้นมาทำทีเปิดอ่านเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “เข้ามาสิ”

รั้วซีวิ่งเข้ามาในห้องด้วยอาการไม่สำรวมทำให้โดนพิทใหญ่อย่างเฉียวเอินตำหนิ ในบรรดาพวกนาง เฉียวเอินอายุมากที่สุด รองลงมาก็เป็นกงสีหรง และรั้วซีมีอายุน้อยที่สุด นางเพ็งจะลืบท้า...

กงสีหรงมองรั้วซีด้วยความเอ็นดู

สองสาวใช้ช่วยกันจัดเตรียมเสื้อผ้าเครื่องประดับที่นางจะใช้ในวันพรุ่งนี้อย่างแข็งขัน เมื่องานเสร็จแล้วรั้วซีจึงเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงมีความหวัง “คุณหนู ข้าได้ยินมาจากเสี่ยวเอ้อว่าคีนนี่มีงานเทศกาลด้วยเจ้าคะ”

“ที่เจ้าพูดมาคืออยากไปเที่ยวหรือ”

รั้วซีทำตาโตริบส่ายหน้าปฏิเสธทันควัน “ข้าไม่ได้อยากไปเที่ยวสักหน่อย ข้าแค่มาบอกท่านเฉยๆ ว่ามีงานเทศกาล เผื่อว่าคุณหนูอยากจะไปเปิดหูเปิดตา” นางก้มหน้างุดเหมือนเด็กที่ทำผิดแล้วถูกจับได้

เฉียวเอินถอนหายใจอย่างเอือมระอากับท่าทางเหมือนเด็กไม่รู้จักโต

ของสหาย “รั้วซี เจ้าคิดหรือว่าคุณหนูจะไม่ว่าเจ้ากำลังคิดอะไรอยู่”

“ข้าเปล่าเสียหน่อย ข้าแค่อยากให้คุณหนูได้เที่ยวเล่นสนุกสนานเหมือนสตรีทั่วไปก่อนที่จะกลับจวนต่างหาก ไม่รู้ว่าพอกลับไปแล้วพวกฮุยหนิงทั้งหลายจะหาเรื่องกลั่นแกล้งอีกหรือไม่ เพราะอย่างนั้นเมื่อมีโอกาสพวกเราก็น่าจะสนุกกันให้เต็มที่”

กงสีหิงโบกมือให้สาวใช้ทั้งสองหยุดโต้เถียงกัน “เพียงวานเทศกาลบั้งกิติ”

ในครานั้นหากรั้วซีไม่คะยั้นคะยอชวนนางไปเที่ยววานเทศกาล นางจะได้พบกับอาจารย์เหลียนฮวาหรือ นางที่ตอนนั้นเปรียบเสมือนก้อนกรวดไร้ค่าไร้คนสนใจโยติ จะถูกขัดเกลากลายเป็นอัญมณีน้ำงามอย่างตอนนี้หรือ “ไปกันเถิด”

งานเทศกาลที่นี้ยิ่งใหญ่กว่าที่เมืองชิงหมิงเป็นไหนๆ พวกนางกินอาหารขึ้นชื่อของที่นี้ไปหลายอย่าง บางร้านถึงกับลดราคาให้พวกนางเป็นพิเศษอันเนื่องมาจากความน่ารักช่างเจรจาของรั้วซีและความงามของเฉียวเวินสาวใช้ทั้งสองกล่าวว่าหากนางเปิดเผยใบหน้าคงไม่ต้องเสียเงินเลยสักอี่แปะเป็นแน่

หญิงงามในเมืองหลวงมีอยู่มากมายจนเป็นเรื่องปกติ แต่ไม่ใช่กับเมืองชนบทแบบนี้ สตรีส่วนใหญ่ไม่มีเวลามานั่งประทีนโฉมเสริมความงาม สิ่งสำคัญที่สุดคือปากท้อง เหล่าสตรีจึงพากันออกจากห้องหับมาเปิดร้านขายของเพื่อหารายได้จุนเจือครอบครัว ซึ่งกงสีหิงคิดว่าเป็นเรื่องที่ดีมาก สตรีควรจะสามารถอยู่ได้ด้วยสองเท้าของตัวเองโดยไม่ต้องพึ่งพานุรุช

หลังจากเดินดูจนทั่วงาน นางก็มาสะดุดกับป้ายประกาศ ‘งานแข่งหมากล้อมประจำปี’ กงสีหิงเป็นคู่แข่งหมากล้อมให้แก่อาจารย์ ยามลงจากเขานางก็มักไปแข่งตามสถานที่ต่างๆ เพื่อฝึกฝนฝีมือ

อยาการู้เสียจริงว่าคนที่นี้จะมีฝีมือสักแค่ไหน...นางจึงไปต่อแถวลงแข่งขัน

“แม่ นางกรุณาถอดหมวกด้วย” ชายหนุ่มในชุดขุนนางเอ่ย
กมลิ่งหงทำตามอย่างไม่อิดออด เมื่อไร้หมวกบดบัง รูปโฉมงดงาม
หยาดฟ้ามาดินก็ปรากฏ นางตกเป็นเป้าสายตาทันที กมลิ่งหงตัวตึงผู้กันเขียน
ชื่อตัวเองแล้วรีบป้ายพกจากขุนนางหนุ่ม

คู่แข่งคนแรกของนางเป็นบุรุษผู้หนึ่ง เขาเอาแต่นั่งบิดไปบิดมา ฝีมือ
หมากอยู่ในระดับพื้นๆ เท่านั้น กมลิ่งหงจึงเอาชนะมาได้อย่างไม่ยากเย็น

โต๊ะตัวแล้วตัวเล่าถูกยกออกไป ทำให้ลานกว้างนี้ดูโล่งขึ้นเป็นกอง การ
แข่งขันนั้นเป็นแบบแพ้คัดออก ผู้ชนะทุกคนต่างสามารถเดินไปเลือกคู่แข่งตา
ถัดไปได้ตามใจชอบ บุรุษหลายคนต่างยืนต่อแถวที่จะแข่งกับนาง บางคนนาง
ก็เอาชนะมาอย่างง่ายดายเพราะฝีมืออ่อนเกินไป บ้างก็มัวแต่จับจ้องใบหน้านาง
จึงลืมนสนใจกระดานหมากตรงหน้า และบ้างก็ใช้เวลาแข่งนานหน่อยโดยเฉพา
ตานี้

นางแข่งกับบุรุษท่าทางเหมือนบัณฑิตมีการศึกษา ชายผู้นั้นมีฝีมือ
หมากล้อมล้ำเลิศคนหนึ่ง แต่ยังอ่อนประสบการณ์นัก กมลิ่งหงนั้นท่องยุทธภพ
ไปกับอาจารย์ หากเมืองที่ผ่านไปมีการจัดการแข่งขันหมากล้อม นางก็ลงแข่ง
ด้วยเสมอ ผ่านการแข่งขันเดินหมากมากมาย เผชิญกับสถานการณ์มา
ทุกรูปแบบ

ตรุณีน้อยยังคงนั่งอยู่ที่เดิม นางวางหมากสีขาวในมือลงอย่างไม่รีบร้อน
ฝ่ายตรงข้ามมีเหงื่อผุดเต็มใบหน้า คิ้วของอีกฝ่ายขมวด ท่าทางดูเคร่งเครียด
ยิ่ง เขาวางหมากบนช่องว่างที่คิดว่าตัวเองจะปลอดภัยที่สุด และการกระทำนั้น
ก็ทำให้สาวงามเผยรอยยิ้มที่มุมปาก ก่อนจะวางหมากลงไป...

บัณฑิตหนุ่มจับจ้องกระดานหมากด้วยความตกตะลึง แม่ นางน้อยตรง
หน้าเขาสกัดกั้นทางเดินของเขาจนหมดสิ้น หากเดินต่อไปย่อมพ่ายแพ้แน่นอน
“แม่ นางข้างมีฝีมือการเล่นหมากล้อมล้ำเลิศยิ่ง ข้าขอคารวะ”

“ขอบคุณคุณชายที่ออมมือให้ ไม่อย่างนั้นข้าคงไม่ชนะหรอกเจ้าค่ะ”
กมลิ่งหงโค้งศีรษะให้บุรุษผู้นั้น ความอ่อนน้อมถ่อมตนย่อมเป็นสมบัติของผู้ดี

มีการศึกษา

นางจงใจเปิดทางหมากเพื่อให้เขาได้ถอยร่น แต่หารู้ไม่ว่าทางที่เปิดไว้ เป็นกับดัก ซึ่งหากตกลงไปในกับดักที่ว่า กงลี้หิงจะไม่มีทางเลือกอื่นทั้งสิ้น

ผู้แข่งขันเริ่มบางตาลงเรื่อยๆ เหลือแต่ผู้เข้าแข่งขันฝีมือสูงส่ง นางใช้เวลาในการเอาชนะคู่แข่งนานขึ้น คิ้วโก่งดูจันศรขมวดไปมาอย่างเคร่งเครียด ผ่านมาสองชั่วยามแล้วจึงเป็นรอบตัดสิน แน่ใจว่าผู้ที่ผ่านมายังรอบสุดท้าย นั่นคือกงลี้หิงและ...

บุรุษชุดดำนำตายคนนั้น!

ช่างน่าตกใจที่กงลี้หิงไม่ได้สังเกตเห็นเขาเลยแม้แต่น้อย บุรุษผู้นี้มีวรยุทธ์เหนือกว่านางมาก หรือว่าฝีมือของนางตกลงกันแน่

“แม่นาง พบกันอีกแล้ว” คนผู้นั้นกล่าว ดวงตาสีดำสนิทดูตันดูจดวงตา พยัคฆ์จ้องมองนางราวกับกำลังประเมินสิ่งของอยู่ที่ไม่ปาน แววตาเช่นนั้นทำให้นางรู้สึกไม่พอใจ

“คุณชายมาเริ่มกันเถอะ” กงลี้หิงตัดบทไม่ยอมถกสนทนาพาทีต่อ นางอยากได้เงินแล้วจะได้กลับไปนอนเสียที “เชิญท่านเริ่มก่อน”

ตั้งแต่ลงแข่งมา น้อยครั้งนักที่กงลี้หิงจะเลือกวางหมากก่อน ทั้งนี้ก็เพื่อดูแนวทางการเล่นของอีกฝ่าย นางชอบเป็นฝ่าย ‘รับ’ มากกว่า ‘รุก’

เขากระตุกยืมเจ้าเล่ห์ก่อนจะวางหมากด่าลงไป หลังจากนั้นนางก็วางหมากต่อทันที ราวกับว่าหมากกระดานนี้แข่งกันว่าผู้ใดวางหมากได้เร็วกว่า คนหนึ่งเพิ่งผลจากตัวหมาก อีกคนก็วางหมากต่อทันที กงลี้หิงฝึกฝนกิจกรรมที่คนชั้นสูงชื่นชอบหลายอย่างกับอาจารย์

การเดินทางมาก็เป็นหนึ่งในนั้น กงลี้หิงฝึกฝนการเดินทางจนชำนาญ ไม่เคยมีผู้ใดเอาชนะนางได้นอกจากอาจารย์

กระดานหมากจวนจะเต็มอีกไม่ถึงหนึ่งเค่อ⁵ คงจะทราบผลแพ้ชนะแล้ว

⁵ 1 เค่อ เท่ากับเวลาประมาณ 15 นาทีในปัจจุบัน

กงลี่หงู้คิดว่าตอนนี้นางมีแต่মন้อยกว่าเขา และเพื่อช่วยชนะนางจึงตัดสินใจใช้กลยุทธ์ ‘ถอยเพื่อรุก’ นางแสร้งถอยร่นหมากขาวกลับมาเพื่อให้อีกฝ่ายที่กำลังได้ใจรุกตามเข้ามา

ร่างสูงละลายตาจากกระดานหมากขึ้นมาจับจ้องใบหน้าเด็กสาวด้วยความชื่นชม เขาไม่คิดว่านางจะมีกลวิธีที่พลิกแพลงหลากหลายถึงเพียงนี้ หมากตานี้เขากำลังเป็นต่อก็จริง หากปุ่มบ่ามหลงละเลิงเข้าไปละก็ คงถูกหมากขาวเจ้าเล่ห์รุมทิ้งเป็นแน่

สตรีตรงหน้าเขาแม้จะยังเยาว์วัยนัก แต่ความคิดอ่านช่างลึกล้ำ น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง หากเขายอมเดินตามกลลวงของนางจะเป็นอย่างไรหนอ

เมื่อกงลี่หงู้เห็นคนตรงหน้าวางหมากรุกคืบเข้ามาก็คลี่ยิ้มสาสมใจ แต่ด้วยไหวพริบของนางก็แอบสงสัยเล็กน้อยว่าบุรุษผู้นี้จะดูหลุมพรางง่าย ๆ เช่นนี้ไม่ออกจริงหรือ...ที่ว่าเขาจะดูออกหรือไม่ก็ช่าง แค่นางชนะก็เพียงพอแล้ว

ไม่ถึงหนึ่งเค่อตี หมากก็เดินจนเต็มกระดาน มีคนออกมานับแต่หมากให้เพื่อป้องกันการโกง ผลปรากฏว่านางชนะเพียงครึ่งแต้ม

เจ้าเมืองผู้จัดงานเอ่ยถามพลางเหลือบมองบุรุษรูปร่างสูงใหญ่ ก่อนจะถึงเวลามอบรางวัล ชายหนุ่มผู้ได้ที่สองก็มากระซิบกระซาบบางอย่างกับเขา ด้วยตำแหน่งของคนคนนั้น เขาจะขัดคำสั่งก็ไม่ได้

“แม่นาง ข้าขอถามชื่อของท่านจะได้หรือไม่”

“กงลี่หงู้เจ้าคะ”

เสียงอื้ออึงดังขึ้นอีกครั้ง ผู้คนต่างคาดเดากันไปต่างๆ นานา ไม่มีผู้ใดไม่รู้จักกงลี่ หุนนางผู้ที่ขึ้นชื่อเรื่องความเมตตาปราณีต่อคนชั้นล่าง บัดนี้บุตรชายคนโตกำลังก้าวหน้าด้านการทหาร บุตรชายคนรองเป็นผู้ที่อยู่ในระดับต้นๆ ของสำนักศึกษาหลวง บุตรสาวคนที่สี่มีกิริยามารยาทเรียบร้อย จนเป็นที่เล้าลือไปทั่ว บุตรสาวคนที่ห้าขึ้นแท่นเป็นโฉมงามอันดับหนึ่งของเมืองหลวง

เด็กสาวผู้นี้เกี่ยวข้องกับอันใดกับตระกูลกง

นางไม่ได้ขยายความอะไรต่อ ปล่อยให้ผู้คนคาดเดาเสริมแต่งกันไป อารูที่หน้ากลัวในใต้หล้าหาใช่ยอดกระบี่ หาใช่ยอดพิฆร้ายแรง แต่สิ่งนั้นก็คือ คำคน

ตอนอยู่ที่เขาหลินซาน มีบางครั้งได้ติดตามอาจารย์ออกไปข้างนอก นางพบเห็นผู้คนมากมายที่ต้องตกตายเพราะคำเล่าลือไร้สาระ “ห้วงมหาสมุทร ลึกหลายร้อยจั้งยังสามารถวัดได้ แต่จิตใจมนุษย์นั้นสุดยากจะหยั่งถึง”

กงสีหิงไม่รู้ตัวเลยว่าเมื่อเอ่ยนามของตนออกมา แววดตาของใครบางคน พลันเข้มขึ้น ฉายแววมืดหมายทันที

หลังจากแข่งขันเสร็จกงสีหิงก็กลับมาที่ห้อง ปลดอาวุธชำระร่างกาย จากนั้นก็เข้านอน โดยไม่ลืมที่จะวางกระบี่ไว้ใต้หมอนหนุนด้วยความเคยชิน หลับไปได้ราวๆ สองชั่วยามก็ต้องตื่นกลางดึก

มีคนเข้ามาในห้อง!

นางจับกระบี่ใต้หมอนไว้แน่น ดวงตาหริ่งอย่างระวังภัย นางเร้นกายไปซ่อนหลังม่าน จากนั้นก็มีบุรุษสวมชุดดำปิดบังใบหน้าสี่คนถืออาวุธครบมือ เข้ามาในห้อง พวกเขาเดินทั่วห้องเหมือนค้นหาอะไรบางอย่าง...ซึ่งคงจะเป็นนาง

ต้องรู้ให้แน่ชัดเสียก่อนว่าคนพวกนี้มีจุดประสงค์อะไร ถ้าพวกเขาจะสังหารผู้อื่นย่อมไม่เกี่ยวอันใดกับนาง กงสีหิงจะไม่สังหารพวกเขาทั้งเพราะไม่อยากจะเผชิญเรื่องยุ่งยาก หากพวกเขามาเพื่อสังหารนางละก็ นางก็ขอใช้ประโยชน์จากพวกเขาแล้วค่อยฆ่าทิ้งเสีย

“คุณหนูสามพักอยู่ห้องนี้แน่หรือ”

“ข้าเห็นกับตาว่านางเข้ามาในห้องนี้”

กงสีหิงยกยิ้มกับประโยคที่ได้ยิน คนพวกนี้จะมาเพื่อสังหารนางจริง เสียด้วย แต่หาใครเล่าเป็นผู้บงการ สู้หยินใหญ่หรือสู้หยินห้า

“นั่นนางนี่!”

ภาพที่ผู้บุกรุกเห็นคือเด็กสาววัยแรกรุ่นผู้งดงาม แสงจันทร์ยามค่ำคืน
เล็ดลอดเข้ามาทางระเบียงห้อง สาดส่องมาที่นางพอดิบพอดิ สตรีโฉมงามใน
ชุดสีขาวยื่นถือกระบี่ดูนางปีศาจที่ผู้ดูมาจากความมืดมิด ดวงตาคู้งามฉายแวว
เย็นยะเยือก

ภาพที่พวกเขาเห็นนั้นทั้งงดงามทั้งน่าสะพรึงกลัว

จากคำบอกกล่าวของซูหยิน ไม่ใช่ว่านางเป็นสตรีที่อ่อนแอคนหนึ่งหรือ
หรือ แต่คนที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขานั้นดูอย่างไรก็ไม่ใกล้เคียงกับคำว่าอ่อนแอ
เลยสักนิด

“ผู้ใดส่งพวกเจ้ามา แม่ใหญ่หรือแม่ห้า” เสียงไพเราะชวนให้คนฟัง
เคลิบเคลิ้ม ใบหน้าของนางเรียบนิ่งไม่มีความหวาดกลัวในดวงตาคู้งาม

คนผู้หนึ่งไม่ได้หลงใหลไปกับความงดงามตรงหน้า เขาต้องการทำ
ภารกิจที่ได้รับมอบหมายมาให้สำเร็จแล้วกลับไปรับค่าจ้างอีกครั้งที่เหลือ

“พวกเรารีบทำงานให้เสร็จ หมิงงามยังมีอีกมากนัก อีกอย่าง คุณหนู
เพิ่งให้เงินรางวัลมาไม่กี่หรือ พวกเรานำมาแบ่งกันก็ได้”

คำพูดของสหายทำให้ชายชุดดำคนอื่นหลุดจากภวังค์ ดวงตาฉายแวว
ความโลภออกอย่างไม่ปิดบัง พวกเขาจับกระบี่ในมือแล้วพุ่งใส่สตรีเพียง
หนึ่งเดียวในห้องทันที

ชายโซคร้ายที่มาถึงตัวนางคนแรกหัวหลุดออกจากบาโงโดยไม่ทันได้รู้ตัว
พวกที่เหลือเห็นสหายสิ้นชีพไปต่อหน้าต่อตาก็ยิ่งลงมือหนักขึ้น กงลี่หัง
เบี่ยงตัวหลบคมกระบี่ไปมาด้วยฝีเท้าอันรวดเร็ว จึงทำให้เหล่านักฆ่าลับสน
มึนงง

คุณหนูสามเป็นวรยุทธ์!

ซู่ยังมีฝีมือร้ายกาจยิ่ง พวกเขาทั้งหมดหาใช่คู่ต่อสู้ของนางไม่ การ
กระทำของพวกเขาคลายกับกำลังต่อสู้กับภูตผี กระบี่ของพวกเขาไม่สามารถ
กรีดผ่านผิวหนังของอีกฝ่ายได้เลย

กงลี่หังรู้ว่าพวกเขากำลังคิดอะไรอยู่ คราแรกที่นางได้ประมือกับ

อาจารย์ที่ใช้กระบวนท่านี้ ก็ถึงกับตะลึงตะลันทำสิ่งใดไม่ถูกอยู่ตั้งนาน แท้จริงแล้วกระบวนท่านี้หาได้ร้ายกาจไม่ แค่อาศัยความมืดและแสงจันทร์ในการเคลื่อนไหว หลอกล่อให้ศัตรูหวาดกลัวด้วยคำพูดและสายตาเท่านั้น... ความกลัวก็เป็นดั่งเมฆบดบังสติปัญญา ทำให้ความคิดอาจไม่เฉียบคมดังเดิม

กระบี่สยบนาไม่ได้อัลมรสดาวเลือดมาเนิ่นนาน บัดนี้มันแปลงประกายสวยงามยิ่งกว่าเดิมเสียอีก คนแล้วคนเล่าที่ต้องตกตายด้วยกระบี่เล่มนี้ จนกระทั่งเหลือนักฆ่าผู้เคราะห์ร้ายเพียงคนเดียว

เขายังไม่เคยพบเจอสตรีดังามทว่าโหดเหี้ยมถึงเพียงนี้มาก่อน

กระบี่สยบนาสี่ขาวบริสุทธิ์ชุ่มไปด้วยโลหิตพาดอยู่ที่คอนักฆ่าคนนั้น เพื่อข่มขวัญ “ตอบมา ผู้ที่จ้างพวกเจ้าเป็นใครกัน”

นักฆ่าหัวเราะเยาะ “คุณหนูสาม แม่ข้าจะเป็นนักฆ่า แต่ที่รักษาสังขะของตัวเองยิ่ง เก่งว่าท่านจะต้องหาคำตอบด้วยตัวเองเสียแล้ว”

นางสังเกตเห็นว่าคนตรงหน้ากำลังจะกลืนยาพิษฆ่าตัวตาย จึงไม่รอช้า สักตจูดอย่างรวดเร็ว นักฆ่าผู้นั้นล้มตึง

เมื่อเห็นว่าเขาไม่สามารถขยับเขยื้อนได้ ใบหน้างามก็ฉายแววพึงพอใจ จากนั้นจึงกล่าวเย้ยหยัน “ว่าอย่างไรเล่า เจ้าจะฆ่าตัวตายก็ทำได้แล้ว น่าสงสารเสียจริง”

นักฆ่ากัดฟันกรอด

กมลสิ่งหทัยบนทวิตหยกขาวขึ้นมาจตริมฝิปาก จากนั้นไม่นานเฉี่ยวเอินกับรั้วซีก็พรวดพรวดเข้ามาในห้อง ทั้งสองตะลึงงันเมื่อเห็นสภาพห้องแทบจะไม่มีอะไรผิดปกติ มีเพียงวางไร้ชีวิตของนักฆ่านอนอยู่บนพื้น และคุณหนูของพวกนางที่กำลังยืนถือกระบี่จ่อคอผู้รอดชีวิต

มิต้องให้บอกกล่าวพวกนางก็ทราบได้ว่าเกิดอะไรขึ้น

“เก็บกวาดให้เรียบร้อย เฉี่ยวเอิน ในฐานะที่เจ้าเชี่ยวชาญด้านพิษ เค้นเอาคำตอบมาให้ได้ว่าใครเป็นผู้จ้างวานให้มาสังหารข้า”

“ข้าว่าคุณหนูมีคำตอบในใจอยู่แล้ว” เฉี่ยวเอินเอ่ยอย่างรู้ทัน

ความชาญฉลาดของสาวใช้คนสนิททำให้กงสีหึงงายึดด้วยความพึงพอใจ “ข้าแค่อยากมั่นใจ จะได้เอาคืนไม่ผิดคน”

“รับทราบเจ้าค่ะ”

หลังจากนั้นไม่นานพวกนางก็ช่วยกันเก็บกวาดจนหมด ห้องกลับมาสะอาดเอี่ยมอ่องเหมือนเดิม ยกเว้นม่านที่ขาดเป็นทางยาวจนไม่อาจซ่อมได้... วันรุ่งขึ้นค่อยไปชดใช้ค่าเสียหายก็แล้วกัน

ระหว่างที่นางกำลังเหม่ออยู่นั้นก็มีเงาสายหนึ่งพุ่งเข้ามาทางระเบียงอย่างรวดเร็ว

มีนักษ่าอีกหรือ

กงสีหึงจะชักกระบี่ออกมาเพื่อป้องกันตัว ทว่าฝ่ายตรงข้ามไวกว่า เขาคว้าข้อมือเล็กทั้งสองข้างมากุมไว้ มือข้างที่ว่างก็คว้ากระบี่โยนไปบนเตียง

ขณะนั้นแสงที่เคียดบดบังดวงจันทร์ก็เคลื่อนออก แสงจันทร์กระจ่างลอดเข้ามาทางประตูระเบียงที่เปิดกว้าง ทำให้เห็นหน้าค่าตาผู้บุกรุกได้ชัด...

บุรุษหน้าตายผู้นั้นอีกแล้ว!

ชาติที่แล้วนางไปทำบาปกรรมอะไรกับเขาไว้หนักหรือ ถึงได้ตามหลอกหลอนคอยป่วนเบียนไม่ห่างกายอยู่ตลอดเยี่ยงนี้

“ที่แท้ก็เป็นคุณชายนี่เอง ท่านช่วยปล่อยข้าก่อนได้หรือไม่” แม้ว่าจะไม่พอใจแต่นางก็สามารถพูดด้วยใบหน้ายิ้มแย้มดังเดิมได้

อาจารย์เหลียนฮวาได้กล่าวว่า ยิ่งเปิดเผยอารมณ์ของตนมากเท่าไร ก็จะยิ่งเปิดเผยจุดอ่อนให้ผู้อื่นเห็นมากเท่านั้น คนที่น่ากลัวที่สุดหาใช่แม่ทัพผู้ชาญศึกสงคราม หาใช่หนักฆ่าผู้เหี้ยมโหด แต่เป็นคนที่วางแผนสังหารคนทั้งๆ ที่กำลังยิ้มอยู่ต่างหากที่น่าหวาดกลัวอย่างแท้จริง

เขายอมปล่อยมือแล้วเดินถอยหลังไปสองก้าว

“คุณชาย ท่านกับข้าก็ไม่ได้สนิทชิดเชื้อกัน มีธุระอันใดกับข้าถึงได้บุกรุกห้องของสตรีที่ยังมิได้ออกเรือน”

จ้าวเทียนเล่อมิได้โง่งมถึงขนาดไม่รู้ว่านางกำลังหลอกตา เขาทำหุทวนลมแล้วล้วงหาสิ่งของในสากเสื้อ “เสี่ยวหงซี้โมโห เจ้าทำสิ่งนี้ตกไว้”

นางเลิกคิ้วกับสรรพนามที่เธอใช้เรียก จะมีบุรุษใดเรียกสตรีที่เพิ่งพบหน้ากันไม่นานว่า ‘เสี่ยวหง’ คำว่า ‘เสี่ยวหง’ ทำให้นางคิดถึงมารดาผู้วายชนม์ ผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาดตาอยู่บนฝ่ามือของคนตรงหน้า

กงสีหรงรีบคว้ามันมาอย่างรวดเร็ว ผ้าเช็ดหน้าเป็นส่วนตัวสำหรับสตรี หากมันตกไปอยู่ในมือผู้ไม่หวังดีนางอาจเสียชื่อเสียงได้ง่ายๆ

“ขอบคุณท่านมาก” กงสีหรงตอบอย่างไม่เต็มใจ

“ลายปักนี้ช่างทำให้ข้าเปิดหูเปิดตายิ่ง”

กงสีหรงก้มหน้าดูผ้าเช็ดหน้าสีขาวปักตัวอักษรสีม่วงบิดๆ เบี้ยวๆ แล้วจึงถอนหายใจออกมา นางรู้ตัวดีว่าไม่มีฝีมือด้านการเย็บปักถักร้อยเสียเท่าไร นางปักผ้าอย่างจริงจังก็ยามที่มารดาล้มป่วย หลังจากมารดาจากไปนางก็ไม่สามารถปักผ้าได้ดังตามเช่นนั้นอีกเลย ไม่ว่าจะฝึกสักกี่หนก็ปักออกมาไม่ดังตามเท่าอาจารย์หรือศิษย์น้องคนอื่นๆ

“เสรีจรรยาท่านก็กลับไปได้แล้ว” นางพูดด้วยรอยยิ้ม แต่ความหมายที่แฝงอยู่ในประโยคนั้นคือการ ‘ไล่’ ดิจ นี่เอง

“จู้จู้ ปากน้อยๆ ของเจ้านั้นยามเอื้อนเอ่ยช่างคมกริบยิ่งกว่ากระบี่เสียดีก” เขาหยอกเย้า มองใบหน้าที่กำลังแดงก่ำด้วยแรงโทสะอย่างเอ็นดู

ยามนางคลี่ยิ้มก็งามปานลุ่มเมือง ยามขึงตึงก็ช่างน่ารักเป็นอย่างยิ่ง เพราะเหตุนี้เขาจะห้ามใจมิให้หยอกล้อนางได้อย่างไร เนินนานแค่ไหนแล้วที่เธอไม่ได้รู้สึกสนุกสนานเช่นนี้

“เสี่ยวหง อย่าโกรธเคืองไปเลย ข้าเพียงหยอกล้อเจ้าเล่นเท่านั้นเอง”

หยอกล้อ?

‘หยอกล้อบ้านท่านสิ! ไม่ได้สนิทกันเสียหน่อย’

ในระหว่างที่นางกำลังครุ่นคิด นางอีกสายหนึ่งก็ปรากฏตัวเข้ามาในห้อง เขาคือลูกน้องของเจ้าโจรราคะนามว่าฟู่เจิน

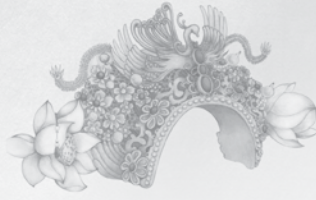

ผู้มาใหม่เหลือบมองงงสี่หึ่งเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวกับนายของเขา
“นายท่าน ได้เวลาแล้วขอรับ”

“ข้ารู้แล้ว” เขาปล่อยนางเป็นอิสระแล้วเดินตามลูกน้องออกไปที่ระเบียง
ก่อนจากไปยังหันมาบอกนางต่อ “เสี่ยวหง นามของข้าคือเทียนเล่อ จำเอาไว้
ให้ดี ไว้เราค่อยพบกันใหม่”

เมื่อกล่าวจบเขาก็ส่งยิ้มให้นางแล้วใช้วิชาตัวเบากระโดดหายลับไป
จากสายตา

เทียนเล่อ...ที่แปลว่าห้องฟ้าแห่งความสุข

สอง

แสงอาทิตย์อ่อนๆ ยามเย็น⁶ สาดส่องให้ความสว่างไปทั่วบริเวณ ดวงตาคมกริบดูดวงตาพัยค์ม์ของจ้าวเทียนแล้วจับจ้องไปที่รถม้าคันใหม่เอี่ยมไม่วางตา กระทั่งรถม้าหายลับไปจากสายตาแล้วเขาก็ยังคงมองต่อไปอย่างเหม่อลอย เขาเพิ่งกลับมาถึงที่นั่นตอนรุ่งสาง เมื่อกลับมา ก็เห็นเสี่ยวหงของเขารขึ้นรถม้าไปเสียแล้ว

หลังจากเสร็จจล้นการแข่งเดินหมากล้อม เขาก็ให้คนของตนไปสืบประวัติของตรุณีน้อยปากกล้าทันที รายงานถูกวางบนเตียง

ฟูเจินเห็นท่าทางเหม่อลอยของเจ้านายก็ส่ายหน้าไปมาก่อนจะเอ่ย “นายท่านจะตามนางไปหรือขอรับ”

“ไม่จำเป็น”...อีกไม่นานก็จะเจอกันแล้ว

คุณหนูสามตระกูลกอย่างนั้นหรือ เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ก็อดยกยัมขึ้นมาเสียไม่ได้ ไม่รู้ว่าใต้เท้ากเลี้ยงดูบุตรสาวอย่างไรถึงได้มีนิสัยดูร้ายถึงเพียงนี้

⁶ ยามเย็น คือเวลาตั้งแต่ 07.00 น. - 08.59 น.

เมื่อคืนเขาได้ 'แอบ' ดูนางอยู่ จึงเห็นเหตุการณ์ทุกอย่างครบถ้วน ไม่มีตกหล่นเลยแม้แต่น้อย จะมีสตรีที่คนในใต้หล้าที่ลงมือได้เยือกเย็นเท่านั้น

เขาไม่เคยพบเจอสตรีเช่นนางมาก่อน กิริยาท่าทางที่เซ็ดหน้าเยื่อหยิ่งดูพญาหงส์ โหดเหี้ยมดุร้ายราวกับกองเพลิงร้อนแรงที่ดิ่งดูดแมลงให้เข้าหา ใหม่ๆ ที่รู้ว่าเปลวไฟนั้นอันตราย แต่ก็ยอมตายเพราะความงามของเปลวไฟ...

ด้วยความภูมิใจเขาจึงอดไม่ได้ที่จะออกไป 'กลั่นแกล้ง' นางสักหน่อย เขาละสายตาจากภาพตรงหน้าแล้วเดินเข้าไปในห้อง คว่ำกระบี่เล่มโปรด "ไปทำงานกันต่อเถอะ"

การกลับเมืองหลวงครั้งนี้คงไม่น่าเบื่อหน่ายอีกต่อไป

กษัตริย์ทราบดีว่าใครคือผู้บงการที่ส่งมือสังหารมาแล้ว ไม่ได้ผิดไปจาก
ที่นางคาดการณไว้เลยแม้แต่น้อย

เป็นสตรีคนใหญ่! เป็นนางจริงๆ ท่าทางอบอุ่นอ่อนโยน เป็นสตรีผู้มีเมตตาต่อภรรยาของสามีนั้นเป็นเรื่องลอกกลางทั้งสิ้น

ไหนจะน้องสาวผู้ใสซื่อไม่เท่าทันมารยาคน ที่ตอนอายุไม่ถึงห้าขวบก็รู้จักใส่ร้ายป้ายสีคนอื่น ไม่รู้ว่าบ้านนี้น้องสาวสุดที่รักจะเพิ่มพูนทักษะการแสดงจิวจากมารดาได้ถึงขั้นไหน

เสียงเกือกม้าดังกระทบพื้นข้างล่างเรื่อยๆ เป็นสัญญาณบ่งบอกว่าใกล้จะถึงจวนแล้ว

จวนสกุลลงตั้งอยู่บนถนนที่ครึกครื้นสายตั้นๆ ก่อนถึงเมืองหลวงบริเวณโดยรอบจวนมีร้านค้าและจวนขุนนางอื่นๆ อยู่รายรอบ เป็นทำเลที่ตั้งที่ดีมาก

รถม้าไม่ได้จอดที่หน้าจวน แต่กลับเข้าทางประตูด้านข้างแทน

"คุณหนูเพิ่งกลับมาทั้งที นอกจากจะไม่มีการต้อนรับที่หน้าจวนแล้วยังให้เข้าทางประตูด้านข้างอีก นี่มันหยาบเกียรติกันเกินไปแล้ว!" รวีชีพูดอย่างไม่พอใจ

“ข้าเป็นเพียงลูกอนู จะให้เข้าทางประตูใหญ่ได้อย่างไร อีกอย่าง ข้าก็หาได้มีความดีความชอบต่อราชสำนัก หากฐุหยินใหญ่มาต้อนรับข้าที่หน้าประตูจวน จะเป็นเรื่องน่าขบขันมากกว่า”

“รัวซีก็มหน้าสำนักผิด “ข้าผิดไปแล้วเจ้าคะ”

กงลี่หิงไม่ยอมยกนางอีก จึงได้แต่ตักเตือน “ทีหลังเจ้าต้องระมัดระวังเรื่องคำพูดคำจาให้มากกว่านี้”

และแล้วรถม้าก็หยุดหนึ่งในเวลาต่อมา

“คุณหนูสามมาถึงแล้ว!”

กลุ่มบ่าวไพร่จำนวนไม่มากที่มายืนต้อนรับก็มหน้าโดยพลัน

สาวใช้ทั้งสองลงจากรถม้าอย่างคล่องแคล่ว พวกนางยื่นมือไปประคองคุณหนูของตนลงจากรถม้า

ร่างบางที่ผู้คนรอคอยก็ปรากฏกายขึ้น...สตรีเยาว์วัยสวมอาภรณ์สีฟ้าอ่อน ใบหน้างดงามคมบาดจิตติดกับคนแคว้นจ้าวทั่วไป ริมฝีปากอวบอิ่มแต่มสีชาต ผิวขาวผุดผ่องดุจหิมะในฤดูเหมันต์ ดวงตารีเรียวดุจดวงตาหงส์ รูปร่างอ่อนแอ้นบอบบางน่าทะนุถนอม ท่วงท่าการเดินเทินก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจแฝงเร้นเสน่ห์เย้ายวน

ขนาดยังเยาว์อยู่ยังคงงามถึงเพียงนี้

เห็นทีว่าโฉมงามอันดับหนึ่งของเมืองหลวงคงไม่แคล้วเป็นคุณหนูของพวกเขไปอีกแน่ สตรีจากสกุลอื่นๆ อย่าน่าได้คิดหมายปองตำแหน่งนี้เลย

บุคคลแรกที่กงลี่หิงเห็นกลับเป็นบุคคลที่นางซึ้งหน้ามากที่สุด

แม้จะไม่ชอบฐุหยินใหญ่ แต่กงลี่หิงก็แสรังแยมยิ้มอ่อนหวานแสดงท่าทีน้อมนอบตามลำดับศักดิ์ นางไม่เคยลืมนึกว่าคนตรงหน้าแสดงละครได้ยอดเยี่ยมขนาดไหน

“ลี่หิงคารวะแม่ใหญ่เจ้าคะ”

“หงเออร์ ยินดีต้อนรับกลับจวน” ฐุหยินใหญ่เดินเข้ามากุมมือนางด้วยท่าทางรักใคร่ปราณีนักหนา

กงลีห่งไม่ใช่นุตรสาวคนสำคัญของตระกูล ไม่ต้องพูดถึงมารดาของนางที่เป็นเพียงสตรีต่างแคว้น การที่สูหยินใหญ่ออกมาต้อนรับนั้นแสดงให้เห็นถึงความเมตตารักใคร่ในบุตรสาวของอนุ ภาพลักษณ์ของนางในสายตาวาไรไพร่ย่อมสูงส่งขึ้นด้วย

เมื่อทำติดต่อบ่าวไพร่แล้ว ด้วยนิสัยของบ่าวไพร่ก็มักนำไปกล่าวต่อกัน สุดท้ายก็จะแพร่ไปถึงหูชาวบ้าน ได้รับคำสรรเสริญโดยไม่ต้องลงแรง

‘เอาเถิด ท่านอยากทำอะไรทำไป อย่ามายุ่งกับข้าก็แล้วกัน’

“ต้องลำบากท่านแม่ใหญ่มาต้อนรับ ข้าช่างอกตัญญูนัก”

“เจ้านึกถึงแม่ แม่ก็ซึ่งใจแล้ว” เทอซินหยุกกล่าวด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม “หงเอ๋อร์เข้าเรือนกันก่อนเถอะ ท่านพ่อเรียกเจ้าไปพบที่ห้องหนังสือ เดี่ยวแม่จะไปจัดเตรียมงานเลี้ยงต้อนรับเจ้าเสียหน่อย”

“เจ้าคะ”

กงลีห่งเดินไปตามทางเดินที่ปูด้วยหินชั้นดี สกุงลงเป็นตระกูลใหญ่ มีชื่อเสียงมานับร้อยปี ทว่าชื่อเสียงเหล่านั้นต้องมาพังทลายลงในยุคทวดของนาง ท่านปู่ฟื้นฟูได้ระดับหนึ่งก็ต้องมาถ่วงจากไปเสียก่อน บิดาของนางจึงพยายามฟื้นฟูตระกูลอย่างสุดกำลัง บิดาตบแต่งสูหยินจากตระกูลใหญ่หลายตระกูลเพื่อมาค้ำจุนหน้าที่การงานของตน บัดนี้สกุงลงหยัดยืนในราชสำนักได้อย่างมั่นคงอีกครั้ง

นางหยุดอยู่ที่หน้าห้องหนังสือ ถอนหายใจเบาๆ แล้วจึงเอ่ยแจ้งคนด้านใน “ท่านพ่อ ข้ามาแล้วเจ้าคะ”

“เข้ามาได้” เสียงทุ้มดังมาจากภายในห้อง

บ่าวไพร่ที่ยืนอยู่เลื่อนประตูให้ กงลีห่งเดินเข้าไปพลางกวาดตามองสำรวจ ข้าวของส่วนมากยังวางอยู่ที่เดิม ยกเว้นแจกัน ภาพวาด ผ้าฆ่า ล้วนเป็นของใหม่ทั้งสิ้น และหนังสือก็ดูเหมือนจะมีจำนวนมากกว่าเดิม เก้าปีผ่านไปจวนตระกูลงหวุหฺราขึ้นมาก

กงลีห่งเดินเข้าไปส่วนในสุดของห้องหนังสือ ที่ตรงนั้นมีชายวัยกลางคน

ท่าทางภูมิฐานกำลังหมกมุ่นกับการเขียนตัวอักษร

นางเดินมาหยุดหน้าโต๊ะเขียนหนังสือแล้วจึงเอ่ย “การะท่านพ่อเจ้าคะ”

กงหลี่วางพู่กันในมือลง น้ำเสียงนี้เป็นเสียงที่เขาคิดถึงโหยหามานานหลายปี “หงเอ๋อร์ ยินดีต้อนรับกลับจวน”

“ท่านพ่อ” กงหลี่หงน้ำตาเอ่อคลอ ถึงแม้ว่าบิดาจะส่งนางไปอยู่ต่างบ้านต่างเมืองแต่นางก็ทราบเหตุผลดี

ในยามนั้นบิดายังมีตำแหน่งไม่สูงเท่าไรเท่าเหอบิดาของเหอซินหยู... ฮูหยินใหญ่สกุลกง หากไม่ชิงตัดหน้าลงโทษกงหลี่หงก่อน ถ้าได้ทำเหอทราบว่าเป็นนางผลักน้องห้าตกน้ำ นางจะต้องถูกเล่นงานหนักเป็นแน่ หากอยู่ในจวนตระกูลกงต่อไปก็ไม่แคล้วโดนใส่ร้ายอีก บิดาอยากให้นางใช้ชีวิตอย่างสงบเยี่ยงเด็กธรรมดา จึงได้ส่งนางไปที่จวนตระกูลสายรองและกำชับให้เลี้ยงดูนางให้ดี

แต่สิ่งที่บิดาไม่เคยรู้คือตระกูลสายรองเกรงกลัวอำนาจของใต้เท้าเหอมากกว่าคำสั่งของบิดา เมื่อมีคำสั่งจากฮูหยินใหญ่ พวกเขาจึงปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด บิดาเดินทางไปหานางทุกปี แต่ละปีจะมีจดหมายส่งข่าวไปบอกก่อนอยู่เสมอ กงหลี่หงจึงต้องลงจากเขาแสวงทำที่อยู่อ้อย่างเป็นสุข พวกเขาสายรองก็ให้ความร่วมมือดี ถึงขั้นสร้างเรือนไว้ให้นางสำหรับตบตาบิดาเลยทีเดียว

คราแรกนางก็แปลกใจ เพราะปีนี้บิดาไม่ไปเยี่ยมเยียนนางบ้างเลย ที่แท้ก็วางหมากเตรียมพร้อมรอรับนางกลับจวนนี้เอง...ตำแหน่งของบิดาคงสามารถจัดซื้อกับใต้เท้าเหอได้แล้ว

กงหลี่เดินเข้ามาสวมกอดบุตรสาวคนงาม การขับไล่ลูกออกจากจวนช่างบีบคั้นหัวใจเขาเหลือเกิน ตอนที่ฮูหยินสุดที่รักจากไปเขาก็ได้สัญญากับนางไว้ว่าจะเลี้ยงดูลูกทั้งสองให้ดีที่สุด แต่ก็ไม่สามารถทำได้ และกงหลี่ยังได้สัญญากับบิดาของตนว่าจะฟื้นฟูตระกูลให้กลับมายิ่งใหญ่ดังเดิม

สองคำสัญญาที่เขาจะต้องทำให้สำเร็จให้ได้ ยามนี้สัญญาที่ให้ไว้แก่บิดาสำเร็จเสร็จสิ้นแล้ว ตอนนี้เขาเป็นถึงขุนนางชั้นสอง มีหน้ามีตาในราชสำนักเหลือเพียงสัญญากับนางในดวงใจ

“พ่อคิดถึงเจ้ามาก” กงหลิ่งจู่มีบุตรสาวไปนั่งบนเก้าอี้ “นับวันเจ้ายิ่งงดงามเหมือนแม่เจ้าไม่มีผิด”

นางไม่ได้ตอบอะไร เพียงแคื่อยิ้มรับเท่านั้น บิดาเล่าเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นในจวน รวมไปถึงเรื่องพี่ชายของนางที่ตอนนี้อยู่ในกองทัพพระกษัตริย์ ตอนนั้นก็กล้าแกร่งได้เป็นถึงรองแม่ทัพ และกำลังไปปราบโจรภูเขาที่ชายแดนตะวันตกติดกับแคว้นจิน...แคว้นที่มารดาของนางจากมา

“ตอนแรกพ่อว่าจะไปรับเจ้าด้วยตัวเอง แต่มาคิดเรื่องการก่อสร้างเรือนใหม่ให้เจ้า” บิดาเรียบไปก่อนจะกระซิบบอก “พ่อสร้างห้องลับไว้ให้เจ้าด้วยทางเข้าอยู่ในตู้เสื้อผ้า เมื่อเจ้าเห็นเจ้าจะรู้เอง”

ห้องลับเป็นสิ่งที่กงหลิ่งฮวยอยากได้มากที่สุด ตอนเด็กพี่ชายเคยเล่าให้ฟังว่าสำนักที่เขาไปเรียนอยู่มีห้องลับด้วย ห้องลับต้องใช้ค่าใช้จ่ายสูงมาก ทั้งในการก่อสร้างและปิดปากผู้สร้างให้เงียบสนิท มิเช่นนั้นจะเรียกว่าห้องลับหรือ

ความซุ่มเคืองในตัวของบิดาหายไปหมดสิ้น กงหลิ่งจู่รู้ว่าบิดารักนางและพี่ชายมากจนเข้าขั้นลำเอียง

“ขอบคุณท่านพ่อมากเจ้าค่ะ”

นางเหลือบมองแผ่นกระดาษที่บิดาฝึกคัดตัวอักษรเล็กน้อย ก่อนจะถอนสายตากลับมา ตัวอักษรบนนั้นคือชื่อของมารดา...

“ไม่เป็นไร เพื่อเจ้า พ่อทำให้ได้ทุกอย่าง” บิดาหัวเราะชอบใจ “หงเอ๋อร์เจ้ากลับไปเตรียมตัวที่เรือนก่อนเถอะ เดี่ยวจะมิงานเลี้ยงต้อนรับเจ้า”

“เจ้าค่ะท่านพ่อ ลีหิงขอตัวก่อน”

งานเลี้ยงต้อนรับ พบหน้าพี่น้อง หี!

กงหลิ่งเดินมาที่เรือนของตน แม้ภายนอกจะหรูหราไม่เท่าเรือนของพี่ใหญ่ พี่รอง หรือน้องห้าที่เพิ่งเดินผ่านมา แต่ก็กว้างขวางพอสมควร ตัวเรือนอยู่ฝั่งตะวันออกของเรือนใหญ่ ทำให้ที่นี่ได้รับแสงแดดอันอบอุ่นในยามเย็น มีต้นท้อหลายต้นปลูกอยู่ข้างเรือนเพื่อเป็นสิริมงคลแก่เจ้าของ และมีดอกไม้

นานาพรรณที่ถูกเลือกสรรมาเป็นอย่างดี

บิดาช่างท่อมเทเพื่อนางเหลือเกิน...

กงสีหิงเดินเข้าไปในเรือน ตรงไปที่ห้องนอนของตัวเอง ก็เห็นสองสาวใช้กำลังจัดข้าวของกันอย่างอลหม่าน

“คุณหนูมาแล้ว” รั้วซีหันไปสะกิดเฉี่ยวเอินที่กำลังจัดแจงอาภรณ์ในตู้เสื้อผ้า

“คุณหนูเดินทางไกลคงจะเหนื่อยมาก ข้าเตรียมน้ำร้อนให้ท่านแล้ว รีบไปอาบเถอะเจ้าคะ เดี่ยวน้ำจะเย็นเสียก่อน” เฉี่ยวเอินกล่าวรายงานด้วยน้ำเสียงนอบน้อม

เฉี่ยวเอินช่างละเอียดรอบคอบยิ่ง

“ในงานเลี้ยงต้อนรับ ข้าต้องการสวมชุดสีชมพูอ่อน” นางเอ่ยบอกความต้องการก่อนจะหายไปหลังจากนั้น

ผ่านไปราวๆ สองก้านธูปกงสีหิงก็เดินออกมาพร้อมกับเสื้อคลุมบางเบา ร่างกายเด็กสาวเริ่มมีส่วนเว้าส่วนโค้งที่พึงจะมีตามวัย เฉี่ยวเอินถืออาภรณ์สีชมพูมาสวมให้ กงสีหิงเดินไปนั่งหน้าคั่นฉ่อง พลสีตาสนิทถูกปล่อยสยายหัวแผ่นหลังบอบบาง รั้วซีก็เดินเข้ามาเช็ดผมให้อย่างรู้งาน ปากก็พร่ำบอกกล่าว

“นายท่านเอ็นดูคุณหนูมากเลยเจ้าคะ ของประดับในเรือนล้วนเป็นของใหม่ทั้งหมด นายท่านยังได้เตรียมเครื่องประดับไว้ให้คุณหนูมากมายสวยๆ ทั้งนั้น” นางพูดไปก็เกล้าผมไป รั้วซีถือวิสาสะเลือกปิ่นรูปผีเสื้อให้นายสาว

กงสีหิงเหลือบมองกล่องเครื่องประดับ ในนั้นมีปิ่นปักผมหลายแบบอยู่เกือบสิบอัน และมีกำไลหยกอีก ดูอย่างไรก็เป็นของมีราคาต่างวาด

“คุณหนู ที่ตู้เสื้อผ้าดูแปลกๆ เจ้าคะ” เฉี่ยวเอินที่กำลังจัดเก็บอาภรณ์ให้นายสาวเอ่ย

ตามที่บิดากล่าวไว้ ตู้เสื้อผ้าคือทางเข้าห้องลับ

นางเดินไปที่ตู้เสื้อผ้า เปิดประตูตู้ ออก ภายในมีเสื้อผ้าของนางพับเก็บ

ไว้อย่างเป็นระเบียบ จุดดูแปลกตาคือลวดลายสลักอย่างงดงามทั้งๆ ที่อยู่ภายในตู้...จุดที่ไม่สามารถมองเห็นจากภายนอก และแล้ววงลีหิงก็ไปสะดุดตาเข้ากับดอกไม้แกะสลักที่หูนออกมาติดกับดอกอื่นๆ ถ้าไม่สังเกตเห็นก็คิดไม่เห็น นางออกแรงหมุนดอกไม้สลักดอกนั้น

กรีก!

เสียงกลไกบางอย่างกำลังทำงาน พลันผนังตู้ด้านซ้ายที่ติดกับผนังห้องก็เลื่อนออก เผยให้เห็นบันไดแคบๆ ทอดยาวลงไปข้างล่าง

เฉียวเอินกับรั้วซีอุทานออกมาด้วยความตกใจ “ห้องลับ!”

กงลีหิงไม่รอช้า นางต้องการเข้าไปสำรวจข้างในนั้น ทว่า...

“น้องสาม!”

เสียงนั้นเป็นเสียงของพีรอง

ในจวนนี้มีเพียงบิดา พี่ใหญ่ แม่รอง พีรอง เฉียวเอิน และรั้วซี ที่จริงใจกับนาง

กงลีหิงเดินเยื้องกรายออกไปจึงเห็นบุรุษใบหน้าหล่อเหลาเจ้าสำอาง ท่วงท่าคล้ายบัณฑิต นั่นคือกงเหวินฝู พีรองของนาง เขาสวมอาภรณ์สีเขียวสะอาดทั่วทั้งร่าง ทำให้บุคลิกของเขาดูสูงส่ง พีรองคล้ายบิดาคือมีความสุขเยือกเย็น ต่างจากพี่ใหญ่ที่ดูมึนทะลุมหึมาอารมณ์ร้อน

“ไม่เจอกันสามปี เจ้าโตเป็นสาวงามถึงเพียงนี้เชียว” เขามองน้องสาวด้วยสายตาดกตะลึง

“พีรอง ท่านล้อข้าเล่นแล้ว”

แม้กงลีหิงจะมีใช้น้องร่วมมารดาเดียวกัน แต่เขาก็รักและเอ็นดูนางดุจน้องแท้ๆ เหมือนเขาที่ทั้งรักและเคารพพี่ใหญ่ด้วยใจจริง

“ข้าจำได้ว่าเมื่อสามปีก่อนข้ากับพี่ใหญ่กลับมาจวนแล้วไม่เจอเจ้า พี่ใหญ่โมโหท่านพ่อมาก อาละวาดพังข้าวของเสียใหญ่โต”

“และพวกท่านก็ควมมาสองวันสองคืนแทบไม่หยุดพักเพื่อไปหาข้าที่จวนสกุลสายรอง” กงลีหิงกล่าวยิ้มๆ

กงเหวินผู้หัวเราะอารมณ์ดีเมื่อนึกถึงความหลัง “ใช่แล้ว ใช่แล้ว และพอไม่เจอเจ้า พี่ใหญ่ก็เกือบปลั่งมือฆ่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนสกุลสายรองจนพวกเขาบอกว่าเจ้าอยู่ที่ใดจึงยอมรามือ” เขาเงยบไปชั่วครู่ก่อนจะปรับน้ำเสียงมาจริงจัง “ท่านแม่ของข้ารู้สึกผิดมากที่ช่วยเหลือเจ้าไม่ได้”

“แม่ร้องไม่ได้ทำผิดอะไรเลย” กงลี่หงส่ายหน้า

“ซูหยินใหญ่ก็ใจร้ายใจดำนัก ถึงกับสั่งให้พวกสกุลสายรองเล่นงานเจ้า!” พี่รองกล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด ก่อนจะเปลี่ยนน้ำเสียงโดยพลัน “จริงสิ หงเออร์ เจ้ากำลังจะมีน้องแล้ว”

พี่รองนี่ก็ปรับอารมณ์เร็วเกินจนนางตามไม่ทัน...เขาเป็นคนเช่นนี้ เมื่อนึกถึงเรื่องใดก็พูดโพล่งออกมาเลย ทั้งๆ ที่เนื้อหาไม่ได้ใกล้เคียงกับประโยคก่อนหน้า

“อย่าบอกนะว่า...”

“ท่านแม่ของข้าตั้งครรภ์ได้หนึ่งเดือนแล้ว!”

กงลี่หงคลี่ยิ้มด้วยความยินดี ซูหยินรองเอ็นดูนางด้วยใจจริง ยามนั้นถึงกับมานั่งคุกเข่าขอร้องบิดามิให้ส่งนางออกนอกจวนเสียด้วยซ้ำ “เป็นเรื่องที่น่ายินดีนัก”

ในขณะที่นางกำลังสนทนากับพี่รอง หางตาก็เลื้อยไปเห็นพ่อบ้านประจำจวนกำลังเดินเข้ามา กงลี่หงสะกิดเตือนพี่รองให้หยุดพูด เพราะหนึ่งการนิินหาผู้อาวุโสเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ และ...พ่อบ้านคนนี้นางไม่มั่นใจว่าจะเป็นคนของซูหยินใหญ่หรือไม่

“คุณชายรอง คุณหนูสาม นายท่านเรียนเชิญให้ไปร่วมงานเลี้ยงของขรับ”

“พวกข้าจะไปเดี๋ยวนี้” กงเหวินผู้ตอบแล้วเดินนำหน้าน้องสาวไป

พวกนางเดินมาถึงห้องโถงกลางที่ใช้จัดงานเลี้ยงต้อนรับ ถึงแม้ปากจะเรียกวางานเลี้ยง แต่แท้จริงแล้วเป็นเพียงการกินอาหารร่วมกันของสมาชิกในครอบครัวเท่านั้น กงลี่หงกับกงเหวินผู้มาถึงเป็นคนสุดท้าย

“แม่ห้าเข้าใจว่าเจ้าไปอยู่ต่างบ้านต่างเมืองมาตั้งแต่เด็ก แต่ที่นั่นไม่ได้สอนมารยาทเจ้าหรือไร ถึงได้มาซ้ำไม่รู้จักเวลาเยี่ยงนี้”

มาถึงก็เปิดฉากใส่!

ครอบครัวของนางช่างอบอุ่นยิ่งนัก

กงเหวินฝูไม่สนใจคำพูดของซูหยินห้า เขาเดินไปนั่งข้างมารดาของตน

“ขออภัยเจ้าค่ะ” กงลี่หิงโค้งตัวลงเป็นเชิงขอโทษ แล้วหันไปมองน้องหกที่กำลังเคี้ยวอะไรบางอย่างอยู่ ก็กระตุกยิ้มที่มุมปาก “น้องหกเจ้ากำลังกินอะไรอยู่หรือ”

คุณหนูหก... กงซูเซียวมีอายุเพียงสิบสองปีเท่านั้น ใบหน้าของนางได้เค้าความงามน่ารักน่าเอ็นดูมาจากซูหยินห้าแทบทุกกระเบียดนิ้ว เหมือนกันถึงเจ็ดในสิบส่วน และเพราะยังเยาว์นัก กิริยามารยาทจึงอ่อนด้อยกว่าพี่น้องคนอื่นๆ ไม่รู้ว่าอะไรควรทำไม่ควรทำ

กงซูเซียวหน้าซีด นางหิวมากจึงทนรอที่สาวคนโตไม่ไหวเลยแอบแกะจิวจิว⁷ กินใต้โต๊ะอาหาร

“ท่านแม่ห้า ท่านไม่ได้สอนน้องหกหรือเจ้าค่ะ ว่าสิ่งใดควรสิ่งใดไม่ควร” รอยยิ้มหยันปรากฏบนใบหน้างาม ดวงตาที่เปล่งประกายดุจห้องฟ้ายามราตรี แฉงแวดทำหนิดเตียน “การกินอาหารก่อนที่คนในเรือนจะมาครบนั้นไม่สมควรเลย ท่านแม่ห้า ข้าว่าท่านน่าจะกวัดขั้นน้องหกให้มากกว่านี้นะเจ้าค่ะ”

ตามจริงกงลี่หิงไม่อยากทำร้ายกงซูเซียวเสียเท่าไร แต่นางผิดเองที่เกิดมาเป็นบุตรสาวของซูหยินห้า

“คิกๆ” ซูหยินรองหลุดหัวเราะออกมา

“แม่จะอบรมเซียวเออร์ให้มากขึ้น” สายตาคาดโทษจับจ้องไปยังบุตรสาว กงซูเซียวก้มหน้างูต

“ในเมื่อมากันครบแล้วก็กินอาหารกันเถอะ” บิดาเอ่ยตัดบท

⁷ จิวจิว คือส้ม

กงลี่หิงนั่งลงบนเก้าอี้ที่จัดเตรียมมาเป็นอย่างดี ฝั่งซ้ายของนางเป็น กงเหวินฝู ฝั่งขวาเป็นกงฮู่เยมเหย ตรึงขำกับนางเป็นกงซื่อซือ ด้านขวาคือ กงซู่เซี่ยว ที่มีท่าทางแข็งขิมอย่างเห็นได้ชัด

ในเวลานี้ทำให้นางมีโอกาสได้สำรวจเหล่าน้องสาวทั้งหลาย กงฮู่เยมเหย เปรียบเสมือนนารีไหลเย็น การเคลื่อนไหวทุกอย่างของนางช่างดูเรียบง่าย ร้อย ดงามเกินจะหาใครเปรียบ แต่น่าเสียดายที่ใบหน้าของนางก็หาได้โดดเด่น ดั่งมารดาไม่ สืบทอดความงามมาจากมารดาเพียงสามส่วนเท่านั้น

กงซื่อซือมีผิวพรรณขาวบริสุทธิ์ผุดผ่อง ดั่งว่าไม่มีใครสามารถทำ ผ้าขาวผืนนี้ให้แปดเปื้อนได้ ดูสูงส่งเกินกว่าที่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาจะอาจ เอื้อมถึง นางสวมชุดสีชมพูอ่อนทำให้ดูอ่อนหวานยิ่งกว่าเดิม ดงามสมกับ ตำแหน่งหนึ่งในสามสาวงามแห่งเมืองหลวง

กงซื่อซือเป็นผู้เดียวที่ดงามทัดเทียมเท่ากงลี่หิง ความงามประจุก เทพธิดาบุปผาจากสวรรค์...

มือเย็นเย็นไปอย่างเจี๊ยบงั้นเนื่องจากทุกคนทราบดีว่าไม่ควรพูดคุย ขณะกินอาหาร เหล่าสาวใช้ทยอยเข้ามาเก็บสำรับอย่างรู้งาน เหลือเพียงถาด ผลไม้วางอยู่เท่านั้น กงลี่หิงนั่งกินคนเดียว⁸ เจี๊ยบๆ ราวกับกำลังจมอยู่ในโลกของตัวเอง โลกที่มีอาจมีใครก้าวล้ำเข้าไปได้

“พี่สาม ท่านไปอยู่จวนสกุลสายรองมาเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ” กงฮู่เยมเหยถาม

คำถามนั้นทำให้ฮูหยินใหญ่หนึ่งตัวเกร็ง รอยยิ้มอ่อนโยนซึ่งมักประดับ ไว้ที่มุมปากแข็งค้าง ในใจก็ทราวนามิให้กงลี่หิงกล่าวความจริงออกมา หาก กงลี่หิงทราบว่าบุตรสาวที่รักของตนไปตกกระกำลำบากมากก็มีรัฐจะโมโหสักเท่าไร

กงลี่หิงกลืนผลผูกเถาลงคอก่อนจะตอบคำถาม “ข้าสุขสบายดี พวกเขา ให้การดูแลข้า ‘อย่างดี’ เลยทีเดียว” แเน่นอนว่าถ้อยคำนั้นคือการประชดประชัน

⁸ ผูกเถา คือองุ่น

การกลั่นแกล้งลูกเมียน้อยนั้นล้วนมีอยู่ทุกบ้าน เรื่องเล็กน้อยแบบนี้
ยังไม่เพียงพอที่จะทำลายชื่อเสียงฮูหยินใหญ่ให้พ่ายแพ้จนหมดกระดานได้

“พีสาม” กงซื่อซื่อเรียกกงลี่หึ่งด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน ดวงตาของนาง
ช่างใสซื่อดุจดวงน้อยผู้อ่อนต่อโลก นางเอ่ยออกมาโดยที่ไม่ตะขิดตะขวงใจ
กับความขุ่นเคืองในอดีตเลยสักนิด...ต้องหน้าหนาเพียงใดจึงจะกระทำเช่น
น้องทำได้ “ท่านกลับมาช่วงนี้ดีเลย อีกไม่นานจะมีเทศกาลสมบุปผาที่วัง
ทำนองเงิน พีสามก็ไปด้วยกันสิเจ้าคะ”

เหอซินหยูยิ้มอ่อนโยนพลางลูบศีรษะบุตรสาวอย่างเอ็นดู “ซื่อเออร์
ถ้าไม่มีเทียบเซียวก็สามารถไปได้ ไม่อย่างนั้นจะเป็นการเสียมารยาท”

เรื่องพูดกระทบกระเทียบว่าผู้อื่นอย่างแนบเนียน ต้องยกให้สอง
แม่ลูกคู่นี้

กงลี่หึ่งไม่ได้ตอบ นางนั่งกินผลผูกไปเรื่อย ๆ

“ตายจริง!” เสียงสูงแหลมของกงซุ่เซียวดังขึ้น “แบบนี้พีสามก็สามารถ
ไปงานเลี้ยงได้สิเจ้าคะ น่าเสียดายจัง” นางต้องการเอาคืนที่พีสามหักหน้านาง
กลางงานเลี้ยงเมื่อครู่

กงลี่หึ่งแอบถอนหายใจ กงซุ่เซียวช่างไม่มีวาทศิลป์ในการเอื้อนเอ่ย
เอาเสียเลย มิรู้ว่วัน ๆ แม่ทำสอนสิ่งใดให้แก่นางบ้าง

กงลี่หึ่งไม่ได้ที่เหล้าฮูหยินและบุตรสาวคนอื่นมาว่าบุตรสาวสุดที่รัก
ของเธอ จึงเอ่ยปกป้อง “เรื่องนั้นมิต้องห่วง ข้าจะจัดการเองฮูหยินใหญ่ เจ้าก็
จงไปจัดเตรียมอาหารอันเครื่องประดับมาให้ลี่หึ่งด้วย เดี่ยวผู้อื่นจะครหาเอาได้”

“เจ้าคะท่านพี” เหอซินหยูตอบรับด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม แม้ภายในใจ
จะไม่อยากทำตาม แต่นางก็ขัดสามไม้ไม่ได้

กงลี่หึ่งอยู่แต่ในจวนมาสามวันแล้ว ยังดีที่การกลั่นแกล้งด้วยวิธีไร้
สาระไม่เกิดขึ้นเหมือนอย่างตอนอยู่ที่จวนของสกุลสายรอง ไม่อย่างนั้นนาง
คงรำคาญมากกว่าสนุก

ช่วงสองวันแรกกงสีหยังยังวุ่นวายกับการจัดข้าวของภายในเรือน ซึ่งก็ช่วยฆ่าเวลาในยามว่างได้ แต่เมื่อจัดของเสร็จเรียบร้อยแล้ว...นางก็ไม่มื่ออะไรทำ

ตอนอยู่บนภูเขาหลินซาน กงสีหยังแทบจะไม่มีเวลาว่างเลย ยามเหมาะ⁹ ฝึกวรยุทธ์ ต่อด้วยฝึกวาดรูปและเล่นดนตรี เบื่อๆ ก็ลงมาเที่ยวเล่นในเมือง เมืองชิงหมิงเป็นเมืองขนาดกลาง ราษฎรส่วนใหญ่มีอาชีพเพาะปลูก นางคิดถึงทุ่งผักกาดกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตายิ่งนัก

เมื่อมาอยู่ในจวน ทุกอย่างต้องเป็นระเบียบ จะแอบออกไปเที่ยวเล่นก็กระไรอยู่

นางถอนหายใจออกมาด้วยความเบื่อหน่าย

“คุณหนูไปเดินเล่นข้างนอกไหมเจ้าคะ เพื่อจะทำให้ท่านหายเบื่อได้บ้าง” ฉีเยวเอินเสนอ ตอนนั้นนางกำลังปักผ้าให้กงสีหยัง เนื่องจากทราบดีว่าผู้เป็นนายไม่ถนัดงานด้านนี้เท่าไร ฝีมือปักผ้าของฉีเยวเอินนั้นงดงามไม่แพ้ผู้ใด ช่างยอดเยี่ยมผิดกับนางลิปลับ

“มันร้อน” กงสีหยังไม่ชินกับอากาศในเมืองหลวงเสียเท่าไร พัดขนนกกระเรียนสีขาวถูกหยิบมาใช้บ่อยกว่าสิ่งของอื่นๆ

ฉีเยวเอินยิ้มรับ สิ่งที่คุณหนูไม่ชอบมากที่สุดนอกเหนือจากการปักผ้า ก็เป็นอากาศร้อนนั่นเอง

“ถ้าอย่างนั้นไปฝึกวรยุทธ์ที่ห้องลับไหมเจ้าคะ”

ห้องลับที่บิดาบรรจงสร้างให้ถูกใช้เป็นที่ฝึกวรยุทธ์ของกงสีหยัง นางจะไปได้ไม่ต้องมากังวกับสายตาสอดส่องเห็นจากสาวใช้ที่สูหยินคนอื่นๆ ส่งมาสอดแนม และยังถูกใช้เป็นสถานที่เก็บยาที่ฉีเยวเอินปรุงขึ้นมาด้วย

“ฝึกไปตั้งแต่ยามเหมาะแล้ว”

เสียงฝีเท้าที่ตั้งมาจากภายนอกเรียกความสนใจจากสตรีทั้งสอง พวกนางขมวดคิ้วแล้วหันไปมอง เด็กสาวคนหนึ่งวิ่งทะเล่อทะล่าเข้ามา เหมือนนาง

⁹ ยามเหมาะ คือเวลาตั้งแต่ 05.00 น. - 06.59 น.

จะรู้ว่าเสียมารยาทจึงปรับผีให้เป็นเดินแทน

รัฐชี้แจงทำเป็นไม่เห็นสายตาดำหนิจากสาวใช้รุ่นพี่ นางนั่งฝั่งตรงข้ามกับเฉียวเอินแล้วจึงบอกเล่าสิ่งที่รู้มา “คุณหนู ข้าไปพบเรื่องน่าสนใจมาด้วยเจ้าค่ะ”

คำว่า ‘เรื่องน่าสนใจ’ ทำให้กึ่งลี้หลังตาลูกกวาว “ว่ามา”

รัฐเล่าว่าตนเองออกไปเดินเที่ยวเล่นในจวนตามปกติ นางไปพบสาวใช้หลายคนกำลังแขวนผ้าประดับประดาทำความสะอาดเรือนของสุหยินใหญ่กันอย่างขะมักเขม้น ด้วยความอยากรู้อยากเห็นจึงได้ไปสอบถามสาวใช้คนหนึ่งแล้วได้ความว่า

“พรุ่งนี้ยามชื่อ¹⁰ จะมีพิธีปักปันของคุณหนูห้าเจ้าค่ะ สุหยินใหญ่ยังเชื่อเชิญสุหยินและคุณหนูจากสกุลต่างๆ มาร่วมงานด้วย”

เฉียวเอินขมวดคิ้วเอ่ยขึ้นด้วยความโมโห “คุณหนู พวกเขาจใจจะหักหน้าคุณหนูแน่เจ้าค่ะ มีอย่างไหน ไม่มาบอกกล่าวกันเลยว่าพรุ่งนี้คุณหนูห้าจะปักปัน คงหวังให้คุณหนูเตรียมของขวัญไม่ทันเป็นแน่”

กึ่งลี้หงพยักหน้า นิ้วเรียวยาวขาวผ่องเคาะบนโต๊ะเป็นจังหวะ

เรือนของนางอยู่ห่างไกลจากเรือนอื่นพอสมควร หากไม่มีผู้ใดมารายงานนางย่อมไม่รู้ถึงความเป็นไปของจวน น้องสาวจะปักปัน หากพี่สาวอย่างนางไม่มีของขวัญมอบให้จะเป็นการหักหน้าน้องทำเป็นอย่างมาก ข้ายังมีสุหยินและคุณหนูสกุลใหญ่มาเป็นสักขีพยานในพฤติกรรมอันไร้มารยาทของนางอีก

คำตักสินินินทาคงกระจายไปทั่วกลุ่มคนชั้นชั้นสูงว่าคุณหนูสามตระกูล กงผู้เกิดจากอนุต่ำต้อย รังแกน้องสาวคนงามผู้ใส่ชื่อและอ่อนต่อโลก...

แม้ไม่อยากจะยอมรับแต่สุหยินใหญ่ก็สามารถสรรคร่ำสร้างแผนร้ายมาได้เรื่อยๆ ไม่แจ้งข่าวให้ผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างนางได้รู้กำหนดการของพิธีปักปัน แต่คราวนี้ท่านคาดการณ์ผิดไปเสียหน่อยที่ดูหมิ่นว่ากึ่งลี้หง

¹⁰ ยามชื่อ คือเวลาตั้งแต่ 09.00 น. - 10.59 น.

ผู้รับปัญญาในการจัดหาของขวัญ

ลูกไม่เช่นนี้ดูผิวเผินก็เหมือนเป็นลูกไม้ต้นๆ ทว่าสุหยินใหญ่กลับคิดมาเป็นอย่างดีแล้ว...หากเป็นนางในวัยเด็กที่มักเอาแต่เก็บตัวไม่ยุ่งเรื่องของผู้อื่นคงจะไม่ทราบเป็นแน่

“คุณหนู พวกเราจะทำอะไรดีเจ้าคะ” รั่วซีกังวลใจ

จะอย่างไรหรือ...ก็ยอมต้องทำให้แผนของสองแม่ลูกอสรพิษล้มอยู่แล้ว

“รั่วซีไปเตรียมอุปกรณ์ ข้าจะวาดภาพเพื่อเป็นของขวัญให้แก่ห้องสาวสุดที่รักเสียหน่อย” กงลี่หงคลี่ยิ้ม ภาพที่จะวาดปรากฏขึ้นมาในความคิด คิดจะฉีกหน้านางยังเร็วไปสิบปี!

พิธีปักปันกำลังจะเริ่มขึ้น สุหยินและคุณหนูตระกูลต่างๆ มานั่งรอจนเต็มห้องโถง พวกนางสนทนากันอย่างครั้นเคร่งสนุกสนาน สุหยินคนหนึ่งหันไปกล่าวกับเหอซินหยู “น่าอิจฉาสุหยินกนงยิ่งนัก บุตรสาวของท่านช่างงดงามขึ้นทุกวัน”

“นั่นสิ งามเหมือนท่านสมัยก่อนไม่มีผิด” สุหยินอีกคนหนึ่งพยักหน้าเห็นด้วย

ในวัยสาวเหอซินหยูได้รับตำแหน่งหนึ่งในสามบุปผางามแห่งเมืองหลวง มีเพียงผู้เดียวที่สีความงามเหนือกว่าเหอซินหยู ซึ่งบัดนี้เป็นถึงพระสนมเอกคนโปรดข้างกายฮ่องเต้...หยางซูเฟย มารดาขององค์ชายสามผู้มากความสามารถ

“สุหยินกนงก็เตรียมตัวให้ดีล่ะ ไม่แน่ว่าผ่านวันนี้ไปจะมีแม่สื่อแห่กันมาสู่ขอบุตรสาวท่านจนธรณีประตูพังก็เป็นได้” สุหยินรูปร่างท้วมหัวเราะเบาๆ มืออวบกุมด้ามพัดพลางโบกไปมาเบาๆ

เมื่อกงซือซือได้ยินถ้อยคำเยินยอชื่นชมตน ก็หลุบตาลงด้วยความขวยเขิน พวงแก้มใสขึ้นสีแดงระเรื่อดูน่ารักน่าเอ็นดู “พวกท่านล้อข้าเล่นแล้วเจ้าคะ ยังมีคนงดงามกว่าข้าอีกมาก”

“ช่างถ่อมตัวน่ารักเสียจริง” สุหยินที่ซมกงซื่อซื่อเป็นคนแรกเอ่ยพลาง แอบตืดลูกคิดในใจว่าจะเหมาะสมกับบุตรชายของตนหรือไม่

กงซื่อซื่อยิ้มรับ ผมสีดำขลับเงางามปล่อยสยายเพราะยังไม่ได้ปักปิ่น วันนี้นางสวมชุดสีชมพูอันเป็นสีที่ชื่นชอบ ใบหน้ามีรอยยิ้มแต่มีระดับตลอดเวลา ทำให้นางดูราวกับเทพธิดานุภาพแอบลงมาท่องเที่ยวแดนมนุษย์

“ได้ยินว่าคุณหนูสามกลับมาแล้วมิใช่หรือ นางอยู่ที่ใดกัน” สะไม้เทอมองซ้ายมองขวา นางมีศักดิ์เป็นพี่สะไม้ของสุหยินใหญ่ตระกูลกวง ช่วงนี้สุหยินเห่อล้มป่วยจึงส่งสะไม้คนงามมาออกงานแทน

แน่นอนว่าประโยคนี้ถูกเตรียมการไว้แล้ว...

เหอซินหยูได้ยินดังนั้นจึงรีบกล่าวขอโทษขอโพย “นางน่าจะยังเตรียมตัวไม่เสร็จ พี่สะไม้โปรดให้อภัยด้วย หงเอ๋อร์ไปอยู่ต่างบ้านมานาน กิริยามารยาทอาจไม่เรียบร้อยไปบ้าง ขอให้ทุกท่านโปรดอภัยให้นางด้วย”

“แม่ใหญ่ว่าใครมารยาทไม่ดีหรือเจ้าคะ” เสียงไพเราะกล่าวขึ้น ด้านหน้าประตูปรากฏร่างโฉมสะคราญวัยเยาว์ กงลีหิงเดินหลังตรงคอดั่งเยื้องย่างเข้ามาในห้องโถงด้วยท่วงท่าสง่างามเต็มไปด้วยความมั่นใจ

นางสวมอาภรณ์สีม่วงอ่อน เนื้อผ้าบางเบาพัดพลิ้วลิวไสวยามต้องลม คล้ายเทพเซียนกำลังเหาะเหินลงมาจากรวงสวรรค์ ชุดรัดรูปช่วงกลางลำตัว ทำให้เห็นเอวบางอ่อนแอ่นได้อย่างชัดเจน ชายกระโปรงปักลายบุปผาสีม่วงเข้ม ฝีมือนี้อ่อนนิ่ม กงลีหิงสวมเครื่องประดับไม่มาก เพียงปักปิ่นอิงฮวาและสวมกำไลหยกขาวที่ข้อมือเท่านั้น ประกอบกับใบหน้านางงามเปี่ยมเสน่ห์ก็ทำให้นางโดดเด่นเหนือสตรีใดภายในโถงกว้างแห่งนี้

กงลีหิงเดินมาหยุดที่สุหยินใหญ่แล้วค้อมศีรษะคำนับ “หงเอ๋อร์คารวะแม่ใหญ่เจ้าคะ”

สุหยินทั้งหลายกลืนน้ำลายอีกใหญ่ ไหนว่าคุณหนูสามไปอยู่ที่ชนบทมานาน ไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน กลายเป็นหญิงสาวเมืองหน้าด่าน...แล้วเหตุใดคุณหนูน้อยตรงหน้าพวกนางถึงได้มีกิริยามารยาทงาม เปี่ยมเสน่ห์ราวกับหลุด

มาจากวังหลวงเช่นนี้

“เจ้าคือคุณหนูสามหรือ” สุหยินสกุลหนึ่งเอ่ยถาม

“ใช่แล้วเจ้าคะ ข้าคือคุณหนูสาม...กงสีหิง” นางคลีเยี่ยมหวานหยดย้อยให้สุหยินท่านั้น รอยยิ้มแผ่ไปถึงดวงตาคู่งามเปล่งประกายยิ่งกว่าเดิม

“งดงามเสียจริง”

“กิริยาก็เรียบร้อยน่ารัก ช่างน่าอัศจรรย์แท้เท่ากยิ่งนักที่มีบุตรสาวงดงามตั้งสี่คน”

กงสีหิงยิ้มรับคำชื่นชมจากบรรดาสุหยิน และรับสายตาดูใจจนริษยาจากคุณหนูตระกูลอื่นๆ ด้วยเช่นกัน

นางลอบหัวเราะเยาะในใจ...ขึ้นชื่อว่ามนุษย์ย่อมไม่พอใจในสิ่งที่ตนมี และยังไม่พอใจเมื่อคนอื่นได้ดี比自己ดีกว่า สตรีนี้รักสวยรักงามเป็นอย่างยิ่ง และพวกนางก็มักไม่ชอบคนที่งามกว่าตน ชื่อนี้กงสีหิงทราบดี

รอยยิ้มบนใบหน้าเหอชินใหญ่กับงอซื่อซื่อแข็งค้างไปแล้ว กงสีหิงหรีดดมองก็เห็นว่าห้องห้ายของนางกำมือแน่นเพื่อสยบอารมณ์ที่กำลังพลุ่งพล่าน

นางเดินไปนั่งตรงที่ว่างข้างกยู่เหมยผู้ที่นั่งเงียบๆ ไม่สนทนาพาทีกับผู้ใด จากนั้นไม่นานพิธีปักปันก็เริ่มขึ้น

พิธีการดำเนินไป เริ่มจากคารวะมารดา ญาติผู้ใหญ่ จากนั้นมารดาก็จะหวิผมและปักปันให้ แล้วจึงนำเสื้อคลุมสีแดงปักลายมงคลมาสวมให้ ตบท้ายด้วยการดื่มสุราหนึ่งจอก ตามจริงแล้วพิธีปักปันเป็นพิธีที่ควรจัดกันภายในครอบครัว ไม่จำเป็นต้องเชิญคนอื่นมาให้มากความ แต่ผู้ใดจะกล้าขัดผู้เป็นใหญ่อันดับสองของจวนเล่า

เนื่องจากมารดาของกงสีหิงสิ้นไปนานแล้ว ตอนที่นางปักปันก็ให้บิดาปักให้แทน

ต่อไปเป็นการมอบของขวัญ เริ่มจากสุหยินใหญ่ นางมอบชุดปักปันปักผมล้ำค่าให้บุตรสาวสุดที่รัก ในขณะที่กงสีหิงกำลังจะรับม้วนห่อผ้าจากสาวใช้คนสนิท กงชูเซียวกลับแทรกเข้ามาแล้วยื่นของขวัญให้กงซื่อซื่อ ตามจริง

กงสีหังควรจะให้ของขวัญก่อนตามลำดับอาวุโส แต่น้องหงส์กลับรีบร้อนเดินเข้ามารวากับกลัวว่าจะไม่ได้ให้ของขวัญแก่น้องห้าอย่างใรอย่างนั้น

ช่างน่าอัปอายขายหน้าเสียจริง

ดูเหมือนเจ้าตัวจะยังไม่รู้ตัวว่าได้กระทำการเสียมารยาทลงไป กงชูเขียวยังพูดเจื้อยแจ้วโอ้อวดว่าสิ่งของที่ตัวเองเตรียมมามีค่ามากแค่ไหน

จนเหอซินหยุดต้องบอกว่าให้ถอยออกไป กงชูเขียวจึงยอมออกไปแต่โดยดี ทว่าไม่ทันเสียแล้ว ฮูหยินและคุณหนูคนอื่นๆ หัวเราะคิกคักกับความไร้มารยาทของกงชูเขียว พรุ่งนี้คงมีข่าวลือว่าคุณหนูหกตระกูลกงอันเป็นตระกูลใหญ่ลำดับต้นๆ ของแคว้นนั้นไร้มารยาทและไม่มีสัมมาคารวะ

กงชูเขียวเป็นคนช่างวางแผน แต่น่าเสียดายที่แผนของนางช่างตื่นเขินและโง่เขลา เห็นได้ชัดว่าน้องหงส์ใจจะหักหน้ากงสีหัง โดยหารู้ไม่วาธนูที่ยิงไปนั้นกลับปักอกตัวเองเสียนี้

มารดาของนางว่าโง่เขลาแล้ว น้องหงส์กลับโง่เขลายิ่งกว่า...

โง่จนน่าสมเพช!

กงสีหังรับม้วนห่อผ้ามาจากรวู้ชี ส่งมอบให้น้องห้าแล้วคลี่ยิ้มอ่อนโยนตามบทบาทพี่สาวผู้แสนดี “ของขวัญจากข้า อาจไม่ได้มีราคาแพงมากมายต้องขายหน้าต่อน้องห้าแล้ว”

“พี่สามอย่าถ่อมตัวไปเลย ของที่ท่านให้ต้องตั้งงามอยู่แล้วเจ้าคะ” กงซื่อซื่อแย้มยิ้ม นางบรรจงค่อยๆ คลี่ห่อผ้าออกรวากับกลัวว่าสิ่งของที่อยู่ในจะบอบสลาย ทว่าภายในใจกำลังตื่นเต้นที่จะได้หักหน้าพี่สาวคนงามกลางงานเลี้ยง

พี่สามไม่มีทางมอบของขวัญล้ำค่าให้แก่นางเป็นแน่

ภายในห่อภาพเป็นม้วนกระดาษแผ่นหนึ่ง เมื่อม้วนกระดาษถูกกางออกก็เผยให้เห็นภาพต้นเหมยสีแดงยืนต้นตระหง่านอยู่ท่ามกลางพายุหิมะ ถัดออกไปก็มีต้นเหมยแดงอีกต้นผลิบานอยู่ท่ามกลางบุปผาอื่นๆ สีแดงตัดกับสีขาวของหิมะทำให้ต้นเหมยแดงโดดเด่นที่สุดในภาพ โดดเด่นกว่าต้นเหมยแดง

อีกต้นที่อยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ในดงบุปผาเสียอีก

ดอกเหมยแดงผลิบานยืนหยัดอย่างสง่างามแม้จะเผชิญกับหิมะที่หนาวเหน็บ ภาพวาดให้ความรู้สึกเหงาอ้างว้างเศร้าสร้อย ทั้งยังให้ความรู้สึกเข้มแข็งอดทน ผิดกับเหมยแดงอีกต้นที่กลมกลืนไปกับบุปผาอื่นๆ กลายเป็นบุปผาดาบชาติในธรรมชาติไร้ความโดดเด่น

ต้นเหมยแดงเหมือนกันแต่เติบโตต่างกัน ให้ความรู้สึกที่แตกต่างกันมากมายถึงเพียงนี้เชียว

“เป็นภาพที่ดี” สุหยินหันหน้าตาสะสวยคนหนึ่งกล่าว แม่นางจะเลยวัยสาวไปเนิ่นนานแล้ว แต่ก็ยังคงความสง่างาม สุขุม “เจ้าวาดเองหรือ”

“เจ้าค่ะ” กงลี่หงี่ยมรับ “ข้ายากให้แก่งคิดแก่งองห่าวว่าหากยืนหยัดเข้มแข็งอดทนต่อสถานการณ์ต่างๆ ไปได้เพียงลำพัง วันหนึ่งก็จะผลิบานงดงามดุจต้นเหมยแดงต้นนี้เจ้าค่ะ ถ้าหวังพึ่งพาแต่ผู้อื่น ก็จะกลายเป็นต้นเหมยธรรมดาๆ เท่านั้น”

“ช่างเป็นครูดีไม่น้อยที่ละเอียดลออยิ่งนัก”

“นั่นสิ ภายในภาพวาดยังมีความหมายแฝงลึกซึ้งได้ถึงเพียงนี้เชียว”

เหล่าสุหยินกระซิบกระซาบกันอย่างพอดอกพอใจ หลายคนมาดหมายดีดลुकคิดรางแก้วว่าจะให้คุณหนูสามมาเป็นสะใภ้ของตน

แต่สิ่งที่สุหยินคนอื่นๆ ไม่ทราบก็คือภาพนี้ยังมีความหมายอื่นแฝงอยู่อีก จุดประสงค์ที่แท้จริงคือภาพนี้นางจงใจวาดขึ้นเพื่อว่ากระหนบ้องสาวต้นเหมยแดงที่ยืนหยัดโดดเด่นกลางหิมะคือกงลี่หง ในขณะที่ยืนหยัดอีกต้นนั้นคือกงซื่อซื่อ ที่มีมารดาผู้เปรียบเสมือนต้นไม้ใหญ่คอยปกป้องคุ้มครองและยังมีมิตรสหายรายรอบมากมาย จึงไร้ความโดดเด่นไม่ชวนให้จดจำ

“ฝีมือยอดเยี่ยมยิ่งนัก!” เสียงใสเอ่ย นางคือคุณหนูตระกูลหนึ่ง อายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับกงลี่หง ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มดูชุกชุนน่ารัก น่าเอ็นดูอย่างยิ่ง “ข้าเผิงเหยียนซี อยากได้คำชี้แนะจากเจ้า”

สกุลเผิงเป็นตระกูลใหญ่ที่มีชื่อเสียงมาอย่างยาวนาน บิดาของนาง

ดำรงตำแหน่งเจ้าสำนักศึกษาหลวง เป็นขุนนางใหญ่มากความสามารถ สำนักศึกษาหลวงก่อตั้งขึ้นตามเจตนาของฮ่องเต้พระองค์ก่อน เป็นสถานที่ให้การศึกษากับบุตรเขยว่าววัยที่อยากสอบราชการบรรจุเป็นขุนนางฝ่ายบุ๋น มีลูกศิษย์ลูกหามากมายตั้งแต่บุตรสามัญชน บุตรขุนนาง ไปจนถึงเชื้อสายโอรสสวรรค์ ตำแหน่งเทียบเท่าขุนนางชั้นสอง ซ้ำยังเป็นสหายสนิทกับกงหลี่ด้วย

แม้เผิงเหยียนซีจะมีรอยยิ้มประดับบนใบหน้าเสมอ แต่กลับถือตัวยิ่งนัก นางมีสหายสนิทเพียงไม่กี่คน สุหยินกงพยายามให้นางสนิทกับกงซื่อซื่อ ทว่านางกลับไม่สนใจกงซื่อซื่อเลยแม้แต่หน่อย

“คุณหนูเผิงล้อข้าเล่นแล้ว ข้าไม่ได้ฝีมือเก่งกาจถึงขนาดแนะนำท่านได้หรอกเจ้าคะ” กงหลี่หงเอ่ยอย่างถ่อมตัว ท่าทางของนางเรียกแววตาเอ็นดูจากเหล่าบรรดาสุหยินได้เป็นอย่างดี

“แต่พี่สาม ท่านไม่เคยเรียนวาดภาพเลยนี่เจ้าคะ ท่านสามารถวาดได้อย่างไรเล่า” กงซื่อซื่อขมวดคิ้ว นางไม่ยอมจบเรื่องง่ายๆ แน่

กงซุ่เซียวได้ยินคำกล่าวนั้นก็ไม่รอช้ารีบหับถมต่อทันที “จริงด้วยเจ้าคะพี่ห้า! พี่สาม ท่านไปซื้อภาพวาดแล้วเอามาอวดอ้างว่าท่านวาดเองแบบนี้ได้อย่างไร แบบนี้ไม่น่ารังเกียจไปหน่อยหรือ”

เสียงอื้ออึงดังขึ้นพร้อมกับสายตาเคลือบแคลงจากบรรดาสุหยินจับจ้องมาที่กงหลี่หง

กงหลี่หงเพียงคลี่ยิ้มบางเบา เอ่ยตอบด้วยท่าทางสบายๆ “น้องหก เจ้าคิดว่าภาพนี้ราคาเท่าไร?”

“ภาพวาดชั้นยอดเช่นนี้ย่อมราคาสูงเป็นแน่” กงซุ่เซียวกล่าวออกมาอย่างมั่นใจ นางเชื่อว่าคนที่ถูกส่งไปอยู่เมืองหน้าด่านตั้งแต่เด็กย่อมไม่สามารถวาดภาพได้สวยงามถึงเพียงนี้ พี่สามจะต้องเล่นตลกตีกะไรบางอย่าง...นางจะเป็นคนเปิดโปงแผนของพี่สามเอง

กงซุ่เซียวยิ้มเยาะในใจ น้องห้ากับน้องหกสติปัญญาอยู่คนละระดับกับพี่สามชัดๆ ยิ่งกล้ายกตัวเองไปเทียบเท่านางอีก ซ่างโง่งมเสียจริง “น้องหก

เจ้าผิดแล้ว”

“ผิดอย่างไรเล่าพี่ลี้” กงซุ่เซียวฉีปากไม่พอใจเมื่อกงฮู่เหมยซึ่งยามปกติจะนั่งสงบเสงี่ยมเฉยเมยตัวอยู่ตลดอกกล่าวขึ้นมา

“เพราะพี่สามเพิ่งกลับมาเมืองหลวง เบี้ยหวัดที่สะสมไว้ก็น้อยกว่าคนอื่น ๆ น้องหกคิดว่าพี่สามจะนำเงินมากมายจากที่ไหนไปซื้อภาพวาดเล่า แล้วภาพวาดชิ้นเลิศถึงเพียงนี้เชื่อว่าจะหาซื้อได้ง่ายๆ ข้าคุณหนูทุกคนโดนลดเบี้ยหวัดลงสองส่วนเพื่อนำมาจัดพิธีปักปันของน้องห้าอีก”

กงซุ่เซียวกับกงซื่อซื่อชะงักค้าง

เพียงประโยคเดียวของกงฮู่เหมยก็สามารถเล่นงานได้ทั้งความโง่เขลาของน้องห้าและน้องหก รวมไปถึงซูหยินใหญ่ที่จัดงานให้แก่้องห้าเสียใหญ่โตเกินความจำเป็น ข้ายังมาเบียดเบียนเบี้ยหวัดของคุณหนูคนอื่น ๆ อีกด้วย บิดาไม่เคยเข้ามาเจ้าก็เจ้าการเรื่องค่าใช้จ่ายภายในจวน ย่อมไม่รู้ว่ามิเหตุการณืเช่นนี้เกิดขึ้น ซูหยินใหญ่จะต้องโดนบิดาตำหนิเป็นแน่

ดูท่าทางจะต้องประเมินน้องสาวผู้อ่อนโยนคนนี้ใหม่เสียแล้ว...

“ตามที่น้องลี้ว่า ข้าไม่มีเงินพอที่จะซื้อของราคาแพงเช่นนี้” กงลิ่งหิงไม่ทราบจุดประสงค์ของกงฮู่เหมยว่าเหตุใดจึงช่วยเหลือ แต่อย่างไรก็ต้องขอบคุณนางด้วย “หากน้องห้า น้องหกยังไม่เชื่อ ข้าจะวาดใหม่อีกรอบก็ย่อมได้” นางกล่าวแล้วเซ็ดคิ้วขึ้นอย่างเย่อหยิ่ง

“แต่...!”

“พอได้แล้วเซียวเอ๋อร์” ซูหยินใหญ่เอ่ยปราม ฝ่ามือขาวผ่องภายในอาภรณ์กำแน่น นางมองกงลิ่งหิงผิดไปมากจริงๆ อุตส่าห์ขัดแย้งขัดขางลิ่งหิงอย่างเต็มที่ ทั้งยังให้พวกสกุลสายนองกลั่นแก๊ง ไม่ส่งอาจารย์ไปสั่งสอน แล้วนางทำแบบนี้ได้อย่างไร เหตุใดนางจึงวาดภาพได้ดังงามถึงเพียงนี้ หน้าข้ายังมีกงฮู่เหมยที่ออกปากช่วยเหลืออีก “หงเอ๋อร์ แม่ตั้งขอโทษเจ้าด้วย ต่อไปแม่จะอบรมสั่งสอนชื่อเอ๋อร์ให้มากกว่านี้ และจะทำซบซูหยินห้าด้วยเช่นกัน”

“ไม่เป็นไรเจ้าคะแม่ใหญ่ ลิ่งหิงทราบดีว่าน้องทั้งสองยัง ‘เด็ก’ มากนัก

และยังคงมีความคิด 'ใสซื่อ' แบบเด็กๆ อยู่” กงลี่หงกล่าว รอยยิ้มบนใบหน้าของนางไม่เคยเลือนหายไปเลยตั้งแต่ต้นจนจบงาน

ทุกการกระทำของกงลี่หงอยู่ในสายตาของสตรีผู้หนึ่งมาโดยตลอด พลันรอยยิ้มปริศนาก็ผุดพรายบนใบหน้า

หลังจากพิธีปิดปีจบลง แยกก็ค่อยๆ ทอยยกกลับ กงลี่หงจึงมานั่งเล่นกับกงซู่เหมยที่ศาลากลางสระเหลียนฮวา

นางจับจ้องร่างบางที่นั่งจับขาตรงหน้าอย่างพิถีพิถันระหว่า รู้ดีว่าน้องสี่ไม่ได้เป็นตัวโง่ธรรมดา หากกล่าวว่ากงลี่หงคือพยัคฆ์ กงซู่เหมยก็เปรียบประดุจพยัคฆ์ซ่อนเงี้ยวเล็บที่ซุกซ่อนความสามารถของตัวเองไว้ ยามคราวจำเป็นถึงดึงออกมาใช้...คนเช่นนี้รับมือได้ยาก

“เจ้าต้องการสิ่งใดตอบแทน”

“พี่สามพูดถึงเรื่องใดหรือเจ้าคะ” กงซู่เหมยกะพริบตาปริบๆ เลียนแบบท่าทางการตีหน้าซื่อเวลาก่อความผิดแล้วถูกคนจับได้มาจากกงซื่อซื่อ

กงลี่หงถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย นางครั้นที่จะสวมหน้ากากเข้าหาผู้อื่นเต็มทน นิ้วมือขาวผ่องเรียวยาวดูลำเทียนโบกพัดขนนกกระเรียนคู่ใจเพื่อคลายความร้อน ดวงตาคู้งามหริ่มองน้องสาวอย่างรู้ทัน

“คนอย่างเจ้าหรือจะปกป้องคนอื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน” นางหัวเราะเบาๆ ในลำคอ

“พี่สามมองข้าในแง่ร้ายมากเกินไปแล้วเจ้าคะ” รอยยิ้มบางปรากฏบนใบหน้า

“นั่นหรือ” นางเลิกคิ้วแล้วกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “มีัยก็รู้ว่าน้องสี่ช่างมีความคิดอ่านใสซื่อถึงเพียงนี้ ข้าแกล้งถามตามความเป็นจริงที่เห็นเท่านั้น”

กงซู่เหมยมีรูปโฉมธรรมดาที่สุดในบรรดาพี่น้องทั้งหมด นางจึงต้องเคี่ยวเข็ญตนเองมากกว่าพี่น้องคนอื่นๆ ทั้งกิริยามารยาทเข้มข้มนุ่มนวล เชี่ยวชาญการตีตบดิน เดินหมาก เย็บปักถักร้อย นางล้วนทำได้ดีกว่าใคร แต่ถึงกระนั้นฝีมือของกงซื่อซื่อก็ด้อยกว่านางไม่มาก ทำให้ยามที่ทั้งสองออกงาน

คู่กัน ทุกสายตาดูจะมองเหมินผ่านกงฮู่เหมยไป ทุกสายตาล้วนจับจ้องไปยังหญิงงามโฉมสะคราญผู้อ่อนหวานอย่างกึ่งซื่อซื่อ สุดท้ายแล้วสิ่งที่ผู้คนตัดสินก็เป็นรูปลักษณ์ภายนอก

ดังนั้นการใช้ชีวิตอยู่ในวังวนชนชั้นสูงที่มองแต่เพียงเปลือกหุ้มกายคงทำให้ห้องสี่ล้าบามีใช้น้อย...

“สิ่งที่ขาดต้องการมีเพียงแค่ออกอยู่กับคนคนหนึ่งไปตลอดกาลเท่านั้น” กงฮู่เหมยถอนหายใจ นางไม่ต้องการแข่งขันชิงดีชิงเด่นกับผู้ใด ขอแค่ได้สิ่งที่นางต้องการเท่านั้นเป็นพอ “พี่สามเองก็เป็นบุตรสาวอนุชนกัน ข้าว่าท่านน่าจะเข้าใจความปรารถนาของข้า”

กงสี่หงเข้าใจว่ากงฮู่เหมยต้องการตบแต่งกับชายคนหนึ่ง

นางยอมเข้าใจอยู่แล้ว เพราะความปรารถนาของห้องสี่ก็คล้ายกับความฝันของนาง หากผู้ใดไม่เป็นอย่างพวกนางยอมไม่มีวันเข้าใจ บุตรสาวอันเกิดจากภรรยาหน่อยถูกจำกัดสิทธิ์มากมายจากสังคม น้อยคนที่จะตบแต่งบุตรสาวอนุไปเป็นภรรยาเอก ไม่ค่อยมีผู้ใดคบหาเป็นสหายสนิทเพราะชาติกำเนิดต่ำเกินไป พวกนางต้องอยู่ในเงาบุตรสาวที่กำเนิดจากภรรยาเอกไปตลอดแทบทั้งชีวิต

มารดาของกงฮู่เหมยเป็นเพียงภรรยาป่าว ครานั้นมารดาของนางออกไปถือศีลที่วัดตามประเพณีแคว้นฉิน ฮูหยินรองตั้งครรภ์ที่รองอยู่ จึงได้ส่งสาวใช้คนสนิทมาปรนนิบัติบิดา

ชาติกำเนิดของนางและห้องสี่คล้ายคลึงกันมาก เพียงแต่ว่ากงฮู่เหมยไม่ได้เป็นที่รักใคร่ของบิดาเท่านั้น กงสี่แม้จะรักลูกไม่เท่ากัน แต่เขาก็ใส่ใจลูกๆ ทุกคน ใครประสงค์จะเรียนสิ่งใดเขาก็เสาะหาอาจารย์ที่มีชื่อเสียงมาสอนให้โดยเฉพาะ คุณหนูสกุลกงทุกคนจึงเฝ้ามองพร้อมทั้งกิริยามารยาทและความสามารถ บิดาเคยส่งอาจารย์หลายคนมาสอนนางด้วย แต่เมื่ออาจารย์มาถึงจวนสกุลกงสายรอง ผู้ที่ได้ร่ำเรียนวิชาการลับไม่ใช่นาง

บุรุษมักนิยมชมชอบตบแต่งภรรยาที่สามารถคำนวณกั๊กูลตนเองได้

ทั้งนั้น ดังนั้นบุตรสาวที่เกิดจากภรรยาน้อย ซ้ำยังไม่มีครอบครัวฝ่ายมารดา หนุหลังจึงแทบไม่มีผู้ใดมาสู่ขอ หรือไม่ก็เป็นได้แค่อนุตลอลดกาล

“เจ้าไม่คิดว่าเจ้าหวังสูงไปหรือ”

“ชีวิตนี้ดำรงอยู่ได้ก็เพราะมีความหวัง” น้ำเสียงราบเรียบเคร่งขรึมอย่างอ้างว้างของนางชวนให้บุรุษทั้งหลายอยากปลอบขวัญ แต่ในศาลาแห่งนี้ไม่มีบุรุษ...

กงสีหมองดวงตาที่เต็มไปด้วยความทะเยอทะยานของอีกฝ่ายอย่างครุ่นคิด ยิ่งตั้งความหวังไว้สูงมากเท่าไร ยามตกลงมาก็จะเจ็บปวดมากเท่านั้น นางเงียบไปสั๊กพักแล้วจึงเอ่ยต่อ “หากข้าได้ประโยชน์ก็จะช่วยเหลือเจ้าแล้วกัน”

อย่างไรก็ตาม มิมิตรย่อมดีกว่ามีศัตรูเพิ่มอยู่แล้ว

“ขอบคุณเจ้าค่ะที่สาม” รอยยิ้มจากใจจริงทำให้ใบหน้าของกงฮู่เหมยแดงงามน่ามองกว่าเดิมหลายส่วน

“ทำไมเจ้าจึงคิดว่าข้าช่วยเจ้าได้ ข้าเองก็เป็นลูกอนุชนเช่นเดียวกับเจ้า” นี่เป็นสิ่งที่กงสีหมองคับข้องใจมากที่สุด ถึงแม้มิบิดาจะโปรดปรานนางมากที่สุด แต่อย่างไรนางก็ไม่มีมารดาคอยปกป้องเหมือนพี่น้องคนอื่นๆ และมารดาของนางก็ไม่ได้เป็นที่รู้จักในเมืองหลวง แล้วนางจะช่วยเหลือน้องสีได้อย่างไร

“เมื่อถึงเวลาข้าจะบอกท่านเอง” กงฮู่เหมยขมขี้ม

ในบรรดาพี่น้องทั้งหมด มีเพียงพี่สามคนเดียวเท่านั้นที่จะทำให้ความฝันของนางเป็นจริง ให้ได้อยู่กับเขาคนนั้น...คนที่กงฮู่เหมยแอบเฝ้ามองหมายปองมานานถึงหกปี

“ข้าขอถามอีกหนึ่งคำถามจะได้ไหมเจ้าคะ”

“ว่ามา”

“พี่สามไม่คิดจะแก้แค้นแม่ใหญ่กับน้องห้าบ้างหรือ” กงฮู่เหมยถามตั้งแต่ที่พี่สามกลับมาจวน ยังไม่เคยเห็นนางจะวางอุบายเล่นงานน้องห้าบ้างเลย ช่างแปลกคนจริงๆ

กงสีหมองหัวเราะ “แก้แค้นหรือ...แก้แค้นไปจะได้อะไรเล่า ไม่สู้เอาเวลา

ไปพัฒนาชีวิตตัวเองให้ดีขึ้นไม่ดีกว่าหรือ”

“ก็ถูกของท่าน” แนวคิดนี้ก็สมกับเป็นพี่สาม “ถ้าพวกนางเห็นท่านไม่ตอบโต้ จะไม่ยิ่งแกล้งแรงกว่าเดิมหรือ”

“ข้าก็ตอบโต้นางไปแล้วนี่” ด้วยภาพเหมยแดงสองตัน ผู้ที่ชาญฉลาดจะรู้ว่านางต้องการสื่อถึงอะไร “อีกอย่าง ข้าชอบเป็นฝ่ายตั้งรับมากกว่ารุกเสียด้วย”